

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை – 2019

கழகத் தலைவர் மு.க.ஸ்டாலின் அவர்களால் அமைக்கப்பட்ட

ஆய்வுக்குழு

1. முனைவர் க.பொன்முடி, முன்னாள் உயர் கல்வித்துறை அமைச்சர்.
2. திரு தங்கம் தென்னரசு, முன்னாள் பள்ளிக் கல்வித்துறை அமைச்சர்.
3. முனைவர் அ.இராமசாமி, முன்னாள் துணைத் தலைவர், தமிழக அரசு உயர்கல்வி மன்றம்.
4. முனைவர் ம.இராஜேந்திரன், முன்னாள் துணை வேந்தர், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
5. முனைவர் கிருஷ்ணசாமி, முன்னாள் பேராசிரியர், பச்சையப்பன் கல்லூரி.
6. திரு சி.வி.எம்.பி.எழிலரசன், எம்.எல்.ஏ., கழக மாணவர் அணிச் செயலாளர்.
7. டாக்டர் ரவீந்திரநாத், சமூக நீதிக்கான மருத்துவர் சங்கம்.
8. பேராசிரியர் பிரின்ஸ் கஜேந்திரபாபு, பொதுக் கல்விக்கான மாநில மேடை.
9. டாக்டர் எஸ்.செந்தில்குமார், எம்.பி.,
10. திருமதி சுந்தரவள்ளி, சமூக செயற்பாட்டாளர்.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை – 2019

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆய்வு அறிக்கை

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, அனைவருக்கும் எவ்விதப் பாகுபாடும் இல்லாமல் தரம் வாய்ந்த, அனைவரையும் உள்ளிணைத்துக் கொள்ளும் கல்வி வழங்குவதற்கு எப்போதுமே மிக உயர்ந்தபட்ச முன்னுரிமையை வழங்கி வந்திருக்கிறது. மிகத் தொடக்க காலத்திலேயே, 1950 –களில் ஒவ்வொரு 3 கி.மீ. தூரத்திற்கும் ஓர் ஆரம்பப்பள்ளி, ஒவ்வொரு 5 கி.மீ. தூரத்திற்கும் ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளி – ஆகியவற்றை அமைத்த முதல் மாநிலம் தமிழ்நாடு என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் தமிழ்நாடு அரசின் முதல்வராக இருந்தபோது, தமிழ்நாடு அரசு, ஒவ்வொரு கி.மீ தூரத்திற்கும் ஓர் ஆரம்பப் பள்ளி, ஒவ்வொரு 3 கி.மீ. தூரத்திற்கும் ஓர் உயர் தொடக்கப்பள்ளி, ஒவ்வொரு 5 கி.மீ. தூரத்திற்கும் ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளி, ஒவ்வொரு 7 கி.மீ தூரத்திற்கும் ஒரு மேல்நிலைப்பள்ளி ஆகியவற்றைத் தொடங்கி வைத்திருக்கிறது.

உலக வர்த்தக அமைப்பு – காட் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் மத்திய அரசு எப்போதெல்லாம் மக்கள் விரோதக் கல்விக் கொள்கைகளைக் கொண்டு வருகிறதோ அப்போதெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதைக் கடுமையாக எதிர்த்து வந்திருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் முன்னாள் முதல்வர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள், 2015, டிசம்பர் 19ஆம் தேதியன்று பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: “கல்வியை ஒரு வர்த்தகப் பொருளாக மாற்றிவிட முற்படும் உலக வர்த்தக அமைப்பு – காட் (WTO - GATS) ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வேண்டாம் என்று எண்ணற்ற அமைப்புகள் வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டன. இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி,

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களுக்கு இடஒதுக்கீடும், கல்வி உதவித் தொகையும் வழங்கப்படுவது ரத்தாகிவிடும். மேலும், பொருளாதார ரீதியாகப் பலவீனமான பிரிவு மாணவர்களுக்கு வெறும் ஒரு சதவீத கல்வி உதவித்தொகை மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும், மிகச்சிறந்த மாணவர்களுக்கு ஒரு சதவீத அளவுக்கு வழங்கப்படவேண்டுமென்றும் இந்த ஒப்பந்தம் நிபந்தனை விதிக்கிறது. அதன் காரணமாக மத்தியில் ஆளும் பாரதிய ஜனதா அரசு மேற்கண்ட உலக வர்த்தக அமைப்பு - காட் ஒப்பந்தத்திலிருந்து வெளியேறி வர வேண்டுமென்று தி.மு.க. திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறது”.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2019-ல் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள கொள்கை முன்மொழிவுகளில் பலவும் காட் ஒப்பந்தத்தின் விதிகளுக்கு இணங்கவே அமைந்திருக்கின்றன. மேலும் இந்திய அரசியலமைப்புச்சட்டத்தின் தொலைநோக்குப் பார்வைக்கும், அதன் விதிகளுக்கும் எதிரானவையாகவும் உள்ளன. கல்வி என்பது கட்டாயம் மாநிலப் பட்டியலில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று தி.மு.க. தொடர்ந்து கோரிக்கை எழுப்பி வந்திருக்கிறது.

23.07.2016 - அன்று கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் தெள்ளத் தெளிவாகப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்: “கல்வி மறுபடியும் மாநிலப் பட்டியலுக்குக் கட்டாயம் கொண்டு வரப்பட்டாக வேண்டும். புதிய கல்விக் கொள்கை என்ற வெறி கொண்ட யானை, கல்வியில் தமிழ்நாடு அடைந்திருக்கும் அற்புதமான சாதனைகளை அழிப்பதற்கு நாம் அனுமதிக்கவே கூடாது. நீண்டகாலமாக நாம் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிற சமூக நீதியையும், சமத்துவக் கொள்கைகளையும் அழிப்பதற்கு நாம் அதை அனுமதிக்கக் கூடாது”. டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்களின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி நடந்துவரும் தி.மு.க., வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2019-யும் கடுமையாக எதிர்த்து நிற்கிறது.

உலகின் இரண்டாவது மிக அதிகமான மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருக்கும் நாடான இந்தியா, பன்முகத் தன்மை கொண்ட பெருநிலம். 'வேற்றுமைப் பண்புகளில் ஒற்றுமை' என்பதே இந்தியாவில் அடிப்படையான ஒன்று படுத்தும் ஆற்றல். வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2019, இக்கொள்கையை வடிவமைக்கும் போது நமது நாட்டின் பன்மைத்துவ இயற்கைப் பண்பை அங்கீகரிக்கத் தவறியிருக்கிறது.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2019, முழுமையான மையப் படுத்துதல், தனியார் மயமாக்கல், பெருவணிக நிறுவன மயமாக்கல், வர்த்தக மயமாக்கல், கல்வியைக் காவி மயமாக்கல் ஆகியவற்றுக்கே ஆதரவாக அமைந்திருக்கிறது. கல்வியைப் பொதுப் பட்டியலிலிருந்து மத்தியப் பட்டியலுக்கு மாற்றுவதையே அது இலக்காகக் கொண்டிருக்கிறது. சமூக நீதியையும், இடஒதுக்கீட்டையும் அது அகற்றிவிடும். மேட்டுக்குடி அறிவு ஜீவிகளுக்கும், உயர் சாதியினருக்கும் மட்டுமே கல்வியை அதிக எளிதாக அணுகக்கூடிய நிலையில் அமையச் செய்வதற்கு இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை முற்படுகிறது. கல்வியின் குறிக்கோள் மக்களுக்குச் சேவை செய்வதுதானே தவிர, பெரு வணிக நிறுவனங்களுக்குச் சேவை செய்வதல்ல.

பன்மொழிகளைப் பயன்படுத்துகிற, பன்முகக் கலாச்சாரத்தைக் கொண்டிருக்கிற ஒரு நாட்டுக்கு, ஒற்றையான, மையப்படுத்தப்பட்ட ஒட்டு மொத்த – நுண்ணலகு அளவிலான மேலாண்மை அமைப்பைக் கொண்ட தேசியக் கல்விக் கொள்கை என்பது முற்றிலுமாக ஏற்கப்பட முடியாததாகும். இந்த உலகில், பெரியதோ – சிறியதோ, கூட்டாட்சி வடிவத்தில் அமைந்த அரசாங்கத்தைக் கொண்டிருக்கும் எந்த ஒரு வளர்ச்சியடைந்த நாடும் இத்தகைய ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட கொள்கையைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, ஒற்றை தேசிய அதிகார அமைப்பின் கீழ், அங்கன்வாடியிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரை அகில இந்திய சூத்திரம் ஒன்றை முன்மொழிந்திருக்கிறது. பாரதிய ஜனதாக்கட்சி அரசினுடைய இந்த மக்கள் விரோதக் கல்விக் கொள்கை, ஜனநாயகம், மதச் சார்பின்மை, சோஷலிசம், கூட்டாட்சித் தத்துவம் போன்ற, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கே எதிரானது.

வரைவு தேசியக்கல்விக் கொள்கை, பிற்போக்குத்தனமான சிந்தனைப் போக்கையும், பின்னோக்கிச் செல்லும் கருத்துகளையும் நிரப்பி வழங்குவதாக இருக்கிறது. அது பகுத்தறிவுச் சிந்தனையையோ, சுயமரியாதை உணர்வின் உத்வேகத்தையோ மக்கள் மனங்களில் விதைக்கக் கூடியதாக அமைந்திருக்கவில்லை.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கிய டாக்டர்கஸ்தூரி ரங்கனின் தலைமையில் அமைந்த குழு, ஒரு சர்ச்சைக்குரிய – முரண்பாடான – பாரபட்சக் கண்ணோட்டம் கொண்ட ஓர் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்துள்ளது. இந்த அறிக்கை, தற்போது நடைமுறையிலுள்ள கல்வியமைப்பு முறையையும், இந்தியாவின் மக்களுடைய கல்வி உரிமைகளையும் பாதிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்த ஆவணம், ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களைக் கல்வியிலிருந்து நீக்கிப் புறந்தள்ளுவதற்கான மறைமுகச் செயல் நிரல்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்பது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் (தி.மு.க.) பார்வையாகும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் பாடுபட்டு வரும் தி.மு.க., இந்த மக்கள் விரோத, காட் ஒப்பந்தம் – மனுதர்மம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாது.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கே எதிரானது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் தொலைநோக்குப் பார்வை, அதன்

முன்னுரையிலும், பிரிவுகள் - 14, 15, 16, 21, 23, 24, 38, 39, 39-A, 41, 45, 46, 246 மற்றும் 254 - ஆகிய விதிகளிலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வியின் அனைத்து நிலைகளிலும் தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் மேற்கண்ட தொலைநோக்குப் பார்வை தெளிவான விதத்தில் மீறப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் விழுமியங்களால் வழிகாட்டப்படாமல், சந்தைத் தேவைகளால், குறிப்பாக உலகளாவிய நிதி மூலதனத்தினால் வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை வழி காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

சமூக ரீதியாகவும், கல்வியிலும் பின்தங்கியிருக்கும் நிலைமையின் அடிப்படையில் வழங்கப்படும் இடஒதுக்கீடு குறித்து வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் எந்த இடத்திலும் குறிப்பிடப்படவேயில்லை. உயர்கல்வியிலும், ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும் சமூக ரீதியிலும், கல்வி சார்ந்தும் பின்தங்கியிருப்போருக்குக் கல்வி உதவித் தொகைகள் வழங்குவது பற்றியும் கூட, முற்றிலுமாக எந்தக் குறிப்பும் இடம்பெறவில்லை. சமூக ஒடுக்கு முறைகளால் பெரும்பான்மையானோர் துயருறும் ஒரு சமூகத்தில், வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை தகுதி மற்றும் தகுதி அடிப்படையிலான கல்வி உதவித் தொகைகள் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறது. தகுதி என்ற அம்சத்தின் கருத்தாக்கம், ஒரு கற்பிதமான/ மாயையான சமூகக் கட்டுமானம். சர்வதேச மாணவர்களுக்குக் கல்வி உதவித் தொகைகள் வழங்குவதற்கான வழிவகையை ஒரு தேசிய ஆராய்ச்சி நிறுவனம் உருவாக்கித் தரும் என்ற முன்மொழிவை வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை வைத்துள்ளது. (பக்க எண்: 151, பத்தி-12.4.4.) ஆனால், அதேசமயத்தில், அத்தகைய ஓர் அறிவிப்பை, வழிவகையை, இந்தியக் குடிமக்களில் சமூக ரீதியாகவும், கல்வி சார்ந்தும் பின்தங்கிப் போயிருக்கும் வகுப்பினருக்கு வழங்குவதில் தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு தவறியிருக்கிறது. இது சமூக நீதிக் கொள்கைக்கும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் தொலைநோக்குப் பார்வைக்கும், அதன் விதிகளுக்கும் கூட எதிரானது. சமூக ரீதியாகவும், கல்வியிலும் பின் தங்கிப்போயிருப்போரின்

முன்னேற்றம், உயர் கல்வி நிலையங்களில் அவர்களுக்குப் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமற் போனால் சாத்தியப்படாது. அந்த நிலையைச் சாதிக்க வேண்டுமானால், கல்வி நிலையங்களில் மாணவர் சேர்க்கைகள், பணி நியமனங்கள், ஆராய்ச்சிகளுக்கான நிதி உதவிகள் ஆகியவை உத்தரவாதமான இடஒதுக்கீடுகள் மூலமாக மட்டுமே முடியும். அத்தகைய வழிவகைகள் இல்லாமல் இருப்பதென்பது, இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்ட விதிகள் 15, 16 ஆகியவற்றைத் தெளிவாக மீறிச் செயல்படுவதாகும்.

இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தினுடைய கூட்டாட்சிக் கட்டமைப்பையே, இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை அங்கீகரிக்கத் தவறுகிறது என்பதுடன், மத்திய ஒழுங்காற்று முறை ஆணையங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் முடிவுகளை நடைமுறைப் படுத்தித் தர வேண்டிய முகமைகளின் நிலைக்கு மாநில அரசுகளைக் குறுக்கி விடுவதாகவும் இருக்கிறது.

பள்ளிக் கல்வி

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையின் முதலாவது அத்தியாயம், முன்பருவ மழலையர் பராமரிப்பு மற்றும் கல்வியை (ECCE) முறைசார் கல்வியின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமென்று முன்மொழிந்துள்ளது. இந்தக் காலகட்டம், குழந்தைகள் குடும்பத்தினுள் கற்றுக் கொள்ளும் செயல் முறையின் ஆரம்பத்திலிருந்து, பள்ளியில் அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளும் செயல்முறைக்கு மாறிப்போகிற பருவமாகும். இந்தக் கட்டத்தில், நல்ல சத்தான உணவும், மிக அதிகபட்ச அளவிற்கு முறை சாராக் கற்றல் செயல் முறையுமே உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டிய தேவையிருக்கிறது. முன் தொடக்கக் கல்வியையும், தொடக்க நிலை வகுப்புகளான 1, 2 ஆகியவற்றை ஒன்றாக இணைப்பதும், முன் தொடக்கக் கல்விக்கு ஒரு முறைசார் பாடத்திட்டத்தைப் பரிந்துரைப்பதும், குழந்தைமையை அனுபவித்து மகிழ்வதற்குக் குழந்தைகளை அனுமதிக்காது. அங்கன்வாடி ஒரு பெரிய பங்காற்ற

வேண்டியுள்ள கட்டம் இது; எனவே முன்பருவ மழலையர் பராமரிப்பு மற்றும் கல்வியை (ECCE) தொடக்கநிலை வகுப்புகளான 1 மற்றும் 2 ஆகிய இரண்டுடன் ஒன்றிணைக்கக் கூடாது; தாய்மொழி வழியே ஓர் ஆரோக்கியமான சூழலில் குழந்தைகள் கற்பதற்கு எல்லா வசதிகளும் கொண்டதாக இ.சி.சி.இ. வடிவமைக்கப் பட்டாக வேண்டும். வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் முன் மொழிந்திருக்கிறவாறு 5 ஆண்டு அடிப்படைக் கல்வி என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதது.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை - 2வது அத்தியாயத்தில், ஒன்று முதல் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் குழந்தைகளுக்குக் கற்பித்தல் தொடர்பான பகுதி தெளிவற்ற விதத்தில் அமைந்துள்ளது.

பயிற்றுமொழி குறித்து எந்தத் தெளிவும் இல்லாமல் இருக்கிறது. தேசியப் பயிற்றுனர் திட்டம் (NTP), உள்ளூர் குறைதீர் கற்பித்தல் உதவியாளர்கள் திட்டம் (RIAP), கற்பித்தல் உதவியாளர்கள் (IA) வகிக்கும் பங்கு - இவர்கள் உள்ளூர் கதாநாயகர்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இது, குழந்தைகளைப் பள்ளிகளில் சேர்த்தல் மற்றும் கற்றலை உறுதிப்படுத்துவதில் ஆசிரியர்களின் பங்கையும், ஓர் ஒட்டுமொத்த முழுமை என்றவகையில் சமுதாயத்தின் பொறுப்பையும் குறைத்து மதிப்பிடும் வகையில் உள்ளது. மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடக்கூடிய உண்மையான தேவைகள் பற்றி முறையான புரிதல் ஏதுமின்றி இந்த அத்தியாயம் மிகவும் உள்ளீடற்றதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட என்.டி.பி. மற்றும் ஆர்.ஐ.ஏ.பி. ஆகியவை அனைவருக்கும் கல்வி சமமான வழிவகையளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கே விரோதமான வகையில் உள்ளன. தரமிக்க கல்வியும், பராமரிப்பும் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களால் மட்டுமே அனைவருக்கும், குறிப்பாக - இடைநிற்கும் மாணவர்கள், சிறப்புத் தேவைகள் உள்ள குழந்தைகள் ஆகியோருக்கும் -

வழங்கப்படமுடியும்; இந்தப் பொறுப்பு என்.டி.பி. மற்றும் ஆர்.ஐ. ஏ.பி. போன்றவர்களிடம் கட்டாயம் கொடுக்கப்படக் கூடாது.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள திட்டங்கள், குறிப்பாக, 3.12-ஆம் பத்தியில் உள்ளவை - உள்ளிடும் வழி முறையிலிருந்து வெளிப் பெறப்படும் வழி முறைக்கு மாறும் வகைமாதிரி நகர்வு. மதாரீதியாகவும், மொழி வழியிலும், சிறுபான்மை மக்களால் முன்னெடுக்கப்படும் மாற்றுக்கல்வி வகை மாதிரிகள் உற்சாகப்படுத்தப்பட வேண்டியவையாக உள்ளன. மொழியையும், பண்பாட்டையும் பாதுகாப்பதற்காக இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அடிப்படை உரிமை அது. வெவ்வேறுபட்ட உள்கட்டமைப்புகள் கொண்ட பல்வகை மாதிரிகளை அனுமதிப்பதும், பொதுவாகப் பள்ளிகளில் உள்ளீடுகளுக்கு விதிக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவதும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் உத்வேகம் மற்றும் விதிகளுக்கு, குறிப்பாக விதி 14-க்கு எதிரானவை. முழுமையான அரசு நிதியுதவியுடன் நடைபெறும் பொதுப்பள்ளி அமைப்பை நிறுவுவதால் மட்டுமே எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் தரமான கல்வி கிடைப்பதைச் சாத்தியப்படுத்த முடியும். அந்தத் தரமான கல்வியை எல்லாக் குழந்தைகளும் சமமான முறையில் கிடைப்பதை உறுதி செய்வதில் வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை தவறியுள்ளது. பொதுப்பள்ளி முறைக்கு டி.என்.இ.பி. எதிராக நிற்பதுடன், அதற்கு முரணான வகையில் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த முறைகளை முன்னெடுக்கிறது; இது பள்ளிக்கல்வியை மேலும் அதிக வணிகமயமாக்கும்.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை அத்தியாயம் 4, பத்தி 4.1.1. - புதிய 5+3+3+4 என்ற வடிவமைப்பில் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தையும், கற்பித்தல் முறையையும் மீள் கட்டமைப்புச் செய்தல்:

அடிப்படைக் கல்விக்குரிய கட்டம் 5 ஆண்டுகள் : மூன்று ஆண்டு கால முன்-தொடக்கப் பள்ளி மற்றும் வகுப்புகள் 1, 2. தயாரிப்பு நிலை (அல்லது பின் தொடக்கநிலை).

3 ஆண்டுகள் : வகுப்புகள் 3, 4, 5. நடுநிலை (அல்லது உயர் தொடக்க நிலை)

3 ஆண்டுகள் : வகுப்புகள் – 6, 7, 8. உயர்நிலை (அல்லது இடைநிலை)

4 ஆண்டுகள் : வகுப்புகள் – 9, 10, 11, 12

இந்தப் புதிய 5+3+3+4 என்ற வடிவமைப்பில் பள்ளிப் பாடத் திட்டத்தையும், கற்பித்தல் முறையையும் மீள் கட்டமைப்புச்செய்வது என்பது, தற்போதைய 10+2 ஆண்டுகள் பள்ளிக் கல்வி முறை சிறப்பாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் முற்றிலும் தேவையற்ற ஒன்று. இப்போதைய முறையே சில மாற்றங்களுடனும், கற்றலுக்கான மேம்பட்ட வசதிகளுடனும் தொடர்ந்து நீடிப்பது கட்டாயம். பத்தி 4.4.4. –இல் முன்மொழியப் பட்டுள்ள தொழிற்கல்விப் பிரிவுக்கும், கல்விப்புலப் பிரிவுகளுக்கும் இடையே சொற்ப அளவுக்குக்கூட வேறுபாடு இல்லை. தொழிற்கல்வி சார்ந்த பரிச்சயம் பற்றிய முன்மொழிவு இடம்பெற்றுள்ள பத்தி 4.6.6.1.–இல் கொடுக்கப்பட்டவை மாணவர்களின் நலன் கருதிக் கொடுக்கப்படவில்லை; மாறாக, மைய நீரோட்டக் கல்வியில் அவர்களின் செங்குத்தான மேல்நோக்கிய நகர்வுக்கு மிகப்பெரும் தீங்கிழைப்பதாகவே அவை அமைந்துள்ளன. மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகளைப் பள்ளியில் பயில்வதென்பது குழந்தைகளின் மேல் சுமத்தப்படும் பெருஞ்சுமையாக மட்டுமே இருக்கும்.

தேசியப் பாடப் புத்தகங்கள் பற்றி பத்தி 4.8–இல் கொடுக்கப் பட்டுள்ளவை கூட்டாட்சித் தத்துவத்திற்கு எதிரானது. மாநிலங்கள் தங்களுக்குரிய சொந்தப் பாடத் திட்டத்திற்கும், பாடப் புத்தகங்களுக்கும் முழுமையான சுதந்திரம்

உடையவையாக அனுமதிக்கப்படவேண்டும். பத்தி 4.9.4., மாநில கணக்கெடுப்புத் தேர்வு ஒன்றை 3,5, மற்றும் 8-ஆம் வகுப்புகளின் மாணவர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கிறது. தொடக்கக் கல்வியில் 8-ஆம் வகுப்பை முடிக்கும் வரையிலும் எந்தவிதமான தேர்வும் கிடையாது. தொடர்ச்சியானதும், முழுமையானதுமான மதிப்பீடு கட்டாயம் தொடரவேண்டும்; அது மேலும் வலிமைப் படுத்தப்படுவதுடன், ஜன நாயகமயப்படுத்தப் படவும் வேண்டும்.

தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு அறிக்கையின் அத்தியாயம்-5, சமூக ரீதியாகவும், கல்வியில் பின்தங்கிய நிலையின் அடிப்படையிலும் உருவாக்கப்பட்ட இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையைப் பற்றிய பரிசீலனையே இல்லாமல், ஆசிரியர்களைப் பணிக்குத் தேர்வு செய்வதையும், பதவி உயர்வு அளிப்பதையும் முன்மொழிந்துள்ளது. அத்தியாயம்-6, நீண்டகாலமாகக் கல்வி பெறுவதற்கான வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டதன் காரணமாக வெவ்வேறுபட்ட மக்கள் பிரிவுகளுடைய சமூக மற்றும் கல்விப் பின்னடைவுத் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டது. பத்தி 6.3.1.-இல் வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஆசிரியப் பட்டதாரிகளின் நிலை பற்றிய முன்வைப்பும், அதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழியும் கடும் ஆட்சேபனைக்கு உரிய, மிக அதிக அளவுக்குச் சிறுமைப்படுத்தி, இழிவு செய்யும் வகையில் உள்ளதுடன், சமூக, கல்விப் பின்தங்கிய நிலை என்ற பிரச்சனை குறித்துப் புரிந்துகொள்ளாமலே எழுதப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் -7, பள்ளி வளாகங்களை உருவாக்குவது குறித்தும், மூலவளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது பற்றியும் மிக விரிவாகப் பேசுகிறது. பள்ளிகளை ஒன்றிணைப்பது என்ற நடவடிக்கை, ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு, அவர்களின் வாழிடங்களுக்கு அருகமைந்த பள்ளிகளை அணுகுவதற்கான வாய்ப்பையே மறுத்து விலக்குவதாகும். அத்தியாயம்-8 மாநில அளவில் பகுதி நீதியியல் அதிகாரங்கள் கொண்ட மாநில பள்ளிக் கல்வி ஒழுங்காற்று முறை

ஆணையம் ஒன்றை தீர்ப்பாயங்கள் அமைக்கப்படும் வரை நிறுவி, அது முதலமைச்சர் தலைமை வகிக்கும் மாநிலக் கல்வி ஆணையம் (SEC) என்ற அமைப்புக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும்படி செயல்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. மாநிலக் கல்வி ஆணைய அமைப்பு இல்லாத பட்சத்தில், நேரடியாக முதல்வருக்கு அறிக்கையிட வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளது. இது சரியல்ல.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், “சமச்சீர் கல்வி”க் கொள்கையில் மிக உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது. அனைவருக்கும் சமத்துவ அடிப்படையில் சீரான கல்வி அளிப்பதுதான் இக்கொள்கை. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் தொலைநோக்குப் பார்வையும், அதன் பல்வேறு விதிகளும் எல்லா மக்களுக்கும் சமத்துவ அடிப்படையில் வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதை உறுதி செய்கின்றன. தி.மு.க. அரசினால் பள்ளிகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட “சமச்சீர்க் கல்வி “ அதை உறுதி செய்தது.

வேதக் கலாச்சாரத் திணிப்பு

மக்களின் நலன் கருதி அறிவியலையும், தொழில் நுட்பத்தையும் முன்னேற்றமடையச் செய்வதற்குப் பதிலாக, இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை சமஸ்கிருதம், இந்தி, வேதங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தந்துள்ளது. பக்கம்-26ல், சாணக்கியர், ஆரிய பட்டர், பதஞ்சலி, பாஸ்கராச்சார்யர் மற்றும் பாணினி போன்ற, தொன்மையான காலத்து உயர் சாதி அறிவுஜீவிகளை பெருமைபடுத்தி குறிப்பிட்டுள்ளது. ஏனைய சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் யாரையும் வரைவு அறிக்கை குறிப்பிடவேயில்லை. தமிழ்க் கவிஞர்கள் மற்றும் சிந்தனையாளர்களான திருவள்ளுவர், தொல்காப்பியர், கம்பன், இளங்கோ, பாரதியார் மற்றும் பாரதிதாசன் போன்றவர்களை மிகவும் ஆழ்ந்த உள்நோக்குடன் தவிர்த்துவிட்ட இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு இவர்களில் எவர் ஒருவரின் பெயரையும் குறிப்பிடவில்லை. அதோடுகூட, வேறு எந்த ஒரு பௌத்த, சமண,

கிறிஸ்துவ அல்லது இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் எவர் ஒருவர் பெயரையும் குறிப்பிடவில்லை.

இந்த வரைவு அறிக்கை, கர்நாடக இசை, இந்துஸ்தானி இசை / பரதநாட்டியம் போன்றவற்றுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுமோ என்ற வலிமையான சந்தேகத்தை எழுப்பும் வகையில் உள்ளது. இன்றைய தினம், இவையெல்லாமே பிராமணமய வாழ்க்கையின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக உள்ளன. வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, தமிழ் இசை பற்றி எந்த இடத்திலும் குறிப்பிடவில்லை.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையின் நோக்கம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மேம்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதல்ல ; மாறாக, வேதக் கலாச்சாரத்தை ஒட்டு மொத்த இந்தியாவின் மீது திணிப்பதுதான்.

கல்வி என்பது கட்டாயம் மாநிலப் பட்டியலில் இடம் பெறவேண்டும்

அமெரிக்காவில், கூட்டாட்சி அரசுக்கு கல்வியின்மீது எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. அங்கு கல்வி மாநிலங்களின் பட்டியலில் உள்ளது. கனடாவில், கல்வி தொடர்பான கொள்கைகளை வகுக்கவும், சட்டங்களை இயற்றவும் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. ஆஸ்திரேலியாவில் கல்வி தொடர்பான சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் மாநிலங்களிடமே விடப்பட்டுள்ளது. சவிட்சர்லாந்தில் கான்ட்டோன்களிடமே கல்விச் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பத்தில், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மாநிலப் பட்டியலில்தான் பல்கலைக் கழகங்கள் உள்பட கல்வி இடம்பெற்றிருந்தது. ஆனால், 1975 - 77 -ஆம் ஆண்டுகளில் அவசரநிலைக் காலத்தின்போது, கல்வி - மாநிலப் பட்டியலிலிருந்து பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது. இந்த சீர்குலைக்கும் -

இழிவுபடுத்தும் நடவடிக்கையை தி.மு.க. தொடர்ச்சியாக எதிர்த்துக் கொண்டு வருவதுடன், கல்வியைப் பொதுப் பட்டியலில் இருந்து மாநிலப் பட்டியலுக்கு மீண்டும் மாற்றித்தர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் எழுப்பி வருகிறது.

சமூக நீதிக்கு எதிரானது

மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் 2016-17ஆம் ஆண்டு அறிக்கை, இந்தியாவில் பழங்குடியினத்தவர்கள் 5.2%, பிற்படுத்தப்பட்டோர் 14.3%, இதர பிற்படுத்தப்பட்டோர் 34%, முன்னேறிய வகுப்பினர் 46.5% என்ற விகிதாச்சாரத்தில் மாணவர்கள் உயர்கல்வியில் படித்து வருவதாகக் கூறுகிறது. இடஒதுக்கீட்டு விதிகளின்படி, பழங்குடியினம் - பிற்படுத்தப்பட்டோர் - இதர பிற்படுத்தப்பட்டோர் இனங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுள் ஒரு சிறிய சதவீதத்தினர் மட்டுமே உயர் கல்விக்குப் போக முடியும். இந்த இடஒதுக்கீட்டு வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படும் பட்சத்தில், அது மாபெரும் எதிர்மறைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்; மேற்கண்ட சிறிய சதவீதத்தினரின் எண்ணிக்கையும் கூடக் கீழே இறங்கிவிடும்.

ஏற்கெனவே முன்னேறிய சாதிகளைச் சேர்ந்த 46.5% மாணவர்கள் உயர் கல்வியில் பயின்று வருகின்றனர். இந்த வரைவு அறிக்கை, உயர்கல்வியில் இன்னும் அதிக எண்ணிக்கையில் உயர்சாதி மாணவர்களை இடம் பெறச் செய்கிறது. இத்தகைய ஒரு வருந்தத்தக்க சூழலில், இந்தக் கொள்கை சமூக நீதிக்கு எதிரானது என்ற உணர்வு எழுகிறது.

இடஒதுக்கீட்டுக்கு எதிர்ப்பான கொள்கை

தி.மு.க.வின் மிக முக்கியக் கொள்கைகளில் ஒன்று இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை. அது ஒடுக்கப்பட்ட - அடிமட்டத்து மக்களின் சமூகப் பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சி மேம்பாட்டுக்கு உதவுகிறது. வரைவு தேசிய கல்விக் கொள்கை, சமூகநீதிக் கொள்கைக்கு எதிரானது. மண்டல் குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கம் 27% இடஒதுக்கீட்டை இதர பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினருக்கு அறிமுகம் செய்தது. ஆனால், இது இன்னமும் கூட முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப் படவில்லை. இந்தச் சூழலில், பாரதிய ஜனதா அரசாங்கம், முன்னேறிய வகுப்பினரில் பொருளாதார ரீதியாகப் பலவீனமான பிரிவினருக்கு மிக அவசரமாக 10% இடஒதுக்கீட்டை அறிமுகம் செய்திருக்கிறது. ஆனால், வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, தன்னுடைய அறிக்கை முழுவதிலும் இடஒதுக்கீடு என்ற வார்த்தையையே முற்றிலுமாக, வேண்டுமென்றே தவிர்த்து விட்டிருக்கிறது. இது திராவிடத் தத்துவம் - சமூக நீதி - அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஆகியவற்றுக்கு எதிரானது. ஆகவே, இந்த இடஒதுக்கீட்டு எதிர்ப்பு வரைவு தேசிய கல்விக் கொள்கையை தி. மு.க. கடுமையாக எதிர்க்கிறது.

பெண்களின் கல்வி புறக்கணிப்பு

நீதிக்கட்சி அரசாங்கமும், தி.மு.க. அரசும் பெண்கள், குழந்தைகளின் நலம், கல்வியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக பல திட்டங்களை அறிமுகம் செய்திருக்கின்றன; பல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கின்றன. குறிப்பாக, தி.மு.க. அரசு, தொடக்கப்பள்ளிகளில் ஆசிரியர் பணி நியமனங்களில் பெண்களுக்காக சிறப்பு இட ஒதுக்கீட்டை வழங்கியிருக்கிறது. முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு வரை இலவசமாகக் கல்வி பயில மாணவிகளுக்கு வாய்ப்பை வழங்கி சட்டமியற்றியிருக்கிறது. தந்தை பெரியார்

ஈ. வே.ராமசாமி, பேரறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை, டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி போன்ற திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள், பெண் கல்விக்காகவும், பெண்களின் நலத்திற்காகவும் சேவை செய்திருக்கின்றனர். வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, பெண்களின் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை.

செம்மொழியாம் தமிழ்மொழியைப் புறக்கணித்தல்

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை சமஸ்கிருதமொழியைப் பற்றி மிக அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறது. இந்தியாவில், சுமார் 25,000 பேர் மட்டுமே சமஸ்கிருத மொழியைப் பேசுகின்றனர். ஆனால், இந்த வரைவில், சமஸ்கிருத மொழிக்கு அளவுக்கு மீறிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற எல்லா மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருத மொழியே அடித்தளம் என்று இந்த அறிக்கை சொல்கிறது. இது உண்மையல்ல. இந்தியாவில் மிகத் தொன்மையான மொழியான தமிழ், சமஸ்கிருதத்தின் உதவியில்லாமலேயே தனித்து இயங்கும் வல்லமை பெற்றிருக்கிறது. மேலும், டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தொடர்ச்சியான நீடித்த முயற்சிகளுக்குப் பிறகு, தமிழ் செம்மொழி என்ற சிறப்புத் தகுதியைப் பெற்றுள்ளது. அத்தகைய ஒரு மாபெரும் தமிழ்மொழிக்கு இந்த அறிக்கையில் அதற்குரிய இடம் வழங்கப்படவில்லை.

இந்தியைத் திணித்தல்

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, பள்ளிகளில் மூன்று மொழிகள் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற சூத்திரத்தை முன்மொழிந்துள்ளது. இது இந்தியைத் திணிப்பதற்கான ஒரு தந்திரம் மட்டுமே. வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை முரண்பாடுகளால் நிறைக்கப்பட்ட டுள்ளது. முதல் வகுப்பிலிருந்து இரண்டு மொழிகள், மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து மூன்று மொழிகள் என, பள்ளிக்குழந்தைகள் மீது ஏற்கெனவே இருக்கும் கற்றல் சுமை பற்றி ஒரு புறம் புலம்பிக்கொண்டே, மூன்று

மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தாங்கமுடியாத சூழ்நிலைகளின் மீது இந்த முன்மொழிவு திணிக்கிறது. தி.மு.க.வின் நிறுவனத் தலைவர், தமிழ்நாட்டின் முன்னாள் முதல்வர், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 23-01-1968 அன்று தமிழ்நாட்டில் இருமொழிக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தினார். அன்றிலிருந்து அதுதான் தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

மும்மொழிக் கொள்கை

பாரபட்சமிக்க வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையால் முன்மொழியப்பட்டுள்ள மூன்று மொழிக் கொள்கையை தி.மு.க. கடுமையாக எதிர்க்கிறது. மூன்று மொழிகள் மட்டுமன்றி, கூடுதலாக பள்ளி மாணவர்களுக்கு பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், ஸ்பானிஷ், ஐப்பானிய மொழிகள் உள்பட அந்நிய நாட்டு மொழிகள் போன்று விருப்பத்தேர்வு மொழிகளாக மேலும் பிற மொழிகளைக் கற்குமாறு வரைவுக் கொள்கை முன்மொழிந்துள்ளது. (பக்கம்- 84, பத்தி - 4.5.10) முன் - தொடக்கப்பள்ளி, தொடக்கப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு அதிக மொழிகளைக் கற்பது என்பது மிக மிகச்சிரமமான காரியமாக இருக்கப்போகிறது.

முறை சார்ந்த பள்ளியில் குழந்தையை மூன்று வயதில் அனுமதிப்பது. சர்வதேச விதிகளுக்கு எதிரானது.

அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனம்-1948, பிரிவு-26ல் கல்விபெறும் உரிமை குறித்துப் பேசுகிறது. பிரிவு-27, சமூகங்களின் பண்பாட்டு உரிமைகள் பற்றிப் பேசுகிறது. குழந்தைகளின் உரிமைகள் குறித்த ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் பிரகடனம்-1959 துணை விதிகள் 5 மற்றும் 9-களில் கல்வி தொடர்பான குழந்தைகள் உரிமைகள் குறித்துப் பேசுகிறது. 1991ஆம் ஆண்டில் தாய்லாந்து நாட்டின் ஜோம்டைன் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அனைவருக்கும் கல்வி பற்றிய உலக மாநாட்டில், அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் கல்வி அளிப்பதை வலிமையாக அழுத்தம் தந்து பேசியுள்ளது. வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை-2019, இந்த

சர்வதேச அமைப்புகளின் பிரகடனங்களுக்கு எதிராக அமைந்துள்ளது. ஏராளமான நாடுகளில், குழந்தைகளின் முறைசார் கல்வி ஐந்து வயதிலிருந்துதான் தொடங்குகிறது. அமெரிக்கா, சீனா, ஐப்பான், இங்கிலாந்து, பின்லாந்து போன்ற வளர்ச்சியடைந்து முன்னேறிய நாடுகள்கூட, குழந்தைகளை ஐந்து வயதிற்குப் பிறகே பள்ளிகளில் சேர அனுமதிக்கின்றன. சர்வதேச ரீதியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள குழந்தைகளின் கல்வி வயது வரம்புக்கு முற்றிலும் முரணாக, இந்த வரைவு அறிக்கை குழந்தைகளின் கல்வி மூன்று வயதில் தொடங்குவதாகக் குறிப்பிடுகிறது (பக்கம்-46). தற்போதைய வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையின் முன்மொழிவுப்படி, பள்ளியில் முறை சார்ந்த கல்விக்காக குழந்தைகளை அனுமதிக்கும் வயதை 3 என்று நிர்ணயிப்பது குழந்தைகளின் உரிமைகளுக்கே எதிரானதாகும்.

மதிய உணவுத் திட்டத்தைக் கைவிடுவதற்கான முயற்சி

மதிய உணவுத் திட்டம், முதன் முதலில் சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளி ஒன்றில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. நீதிக் கட்சியின் நிறுவனர்களுள் ஒருவரும், சென்னை மாநகராட்சியின் தலைவருமான சர். பி. தியாகராச செட்டியாரால் இந்தத் திட்டம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. பிற்பாடு, மதிய உணவுத்திட்டத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் காங்கிரஸ் தலைவரான பெருந்தலைவர் கே. காமராஜ் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது. அவர் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, தமிழ்நாடு முழுவதும் உள்ள பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டத்தை அவர் மீள் அறிமுகம் செய்தார். இந்தத் திட்டம், தமிழ்நாட்டின் மேனாள் முதல்வராயிருந்த டாக்டர் எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்களால் மேலும் மெருகேற்றப்பட்டது. பிற்பாடு தமிழ்நாட்டு முதல்வராயிருந்த கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள், இத்திட்டத்தை மேலும் முன்னேற்றகரமாக நடைமுறைப்படுத்தினார். அவர் அதிக அளவில் நிதி ஒதுக்கீடு

செய்து, மேலும் அதிகப்பள்ளிகளுக்கு திட்டத்தை விரிவுபடுத்தியதோடு, முட்டைகளையும் மதிய உணவுடன் சேர்த்து வழங்கினார்.

தற்போது, 1 முதல் 10 ஆம் வகுப்பு வரையில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு (5 முதல் 15 வயது) மதிய உணவு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, மதிய உணவுத் திட்டத்தை முன் - தொடக்கப்பள்ளி மற்றும் தொடக்கப் பள்ளிகளில் மட்டும் அறிமுகம் செய்வதற்கு முயற்சி மேற்கொள்கிறது. (5ஆம் வகுப்பு வரை மட்டும்-ப.58) ஆகவே, அந்த அறிக்கையின்படி, 6 முதல் 10ஆம் வகுப்புவரை படித்து வரும் மாணவர்கள் - இவ்வளவு காலமும் மதிய உணவுத் திட்டத்தினால் ஆதாயம் பெற்று வந்தவர்கள் - இனி அந்தப் பயனைப் பெற முடியாமற் போகும். இது, ஏழை மாணவர்களிடையே மேலும் அதிக இடை நின்றல் எண்ணிக்கைக்கு இட்டுச் செல்லும்.

**தொழிற் கல்விப் பாடங்கள் என்ற பெயரில்
சாதி அடிப்படையிலான பரம்பரைக் கல்வித்திட்டம் (குலக்கல்வித்திட்டம்)**

இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையில். தொழிற்கல்விப் பாடங்களுக்கு மிகப்பெரும் முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இது, ஊரகப் பள்ளி மாணவர்களை, மைய நீரோட்டக் கல்வியிலிருந்து விரட்டி வெளியேற்றி, அவர்களுடைய சாதி அடிப்படையிலான பரம்பரைக் குலத் தொழிலுக்கு அனுப்பும் வகையில் பி.ஜே. பி.யும், ஆர். எஸ். எஸ். அமைப்பும் மறைமுகமாக மேற்கொள்ளும் முயற்சியே. இத்தகைய ஒரு முயற்சி, தமிழ்நாட்டில் சாதி அடிப்படையிலான கல்வி என்ற குலக்கல்வித் திட்டம் என்ற பெயரில் தொடக்க காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நமது திராவிடத் தலைவர் தந்தை ஈ.வே.ரா. பெரியார், பேரறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை, முத்தமிழறிஞர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி, காங்கிரஸ் தலைவர் பெருந்தலைவர் காமராஜர், கம்யூனிஸ்ட் தலைவரும்,

ஆய்வறிஞருமான ப. ஜீவானந்தம் மற்றும் பிற தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் மேற்கண்ட முயற்சியைத் தீவிர ஆவேசத்துடன் எதிர்த்து நின்றார்கள். இந்த வலிமையான எதிர்ப்பின் காரணமாக சாதி அடிப்படையிலான குலக்கல்வித் திட்டம் கைவிடப்பட்டது. அதே சாதி அடிப்படையிலான குலக்கல்வித் திட்டத்தையே இப்போது தேசிய அளவில் வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை முன்மொழிகிறது ; இது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு எதிரான திட்டம். சாதி அமைப்பு முறையையும், வர்ணாசிரம தர்மத்தையும் பாதுகாப்பதற்கு எடுக்கப்படும் முயற்சியே இது. இதை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது.

நகர, மற்றும் ஊரகப் பகுதி ஆகிய இருதரப்பு மாணவர்களுக்கும் அரசாங்கம் சமமான கல்வி வாய்ப்புகளைக் கட்டாயம் வழங்கியாக வேண்டும். தரமிக்க, நல்ல நிர்ணயகரமான கல்வியை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, தொழிற்கல்வி சார்ந்த பாடப்பிரிவுகளைத் தேர்வு செய்யுமாறு மறைமுகமாகக் கட்டாயப் படுத்துகிறது. அரசுப் பணிகளைப் பெறுவதற்கு இது மாணவர்களுக்கு உதவாது. அதற்குப் பதிலாக, இந்த மாணவர்கள் தங்களின் குடும்பப் பரம்பரைத் தொழிலுக்குப் போகுமாறு அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தவே செய்யும். வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, பக்கம் 94, பத்தி 4.6.61-இல் வேண்டுமென்றே தோட்ட வேலை, மட்பாண்டத் தொழில், தச்சு வேலை போன்ற வேலைகளை, தொழிற்கல்வி என்ற பெயரில் மாணவர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கிறது. டி.இ.என்.பி., மாணவர்களைப் பிரித்துப் பிரித்து விரட்டி சாதி அடிப்படையில் அமைந்த பரம்பரைத் தொழில்களை நோக்கி வெளியே தள்ளி விடுகிறது. அறிவியலையும் தொழில் நுட்பத்தையும் முன் எடுப்பதற்குப் பதில், தொழிற்கல்வி என்ற பெயரில், வர்ணாசிரம தர்மத்தைத் திரும்பக் கொண்டு வரவும், இந்தியாவை நிலப்பிரபுத்துவ, முன் நிலப்பிரபுத்துவ காலகட்டத்திற்குக் கொண்டு போகவுமே டி.இ.என்.பி. முயல்கிறது.

பெற்றோருக்கான பாடத் திட்டம் – ஓர் அபாயகரமான முயற்சி

கூடுதல் சுருக்க ஆவணமும் கூட, ஏராளமான ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத, நடைமுறை சாத்தியமில்லாத, முரண்பட்ட, ஆட்சேபகரமான கருத்துகளைக் கொண்டிருக்கிறது. பக்கம்-11 மற்றும் 12-இல், மனித வள மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் தமிழ்ச் சுருக்க ஆவணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்தின்படி, பள்ளிக் கல்விப் பாடத்திட்டம், பெற்றோருக்கும், ஆசிரியர் களுக்கும் வடிவமைக்கப்படுமா. கிராமப்புறங்களின் கல்வியறிவு பெறாத பெற்றோரை அது புறக்கணிக்கிறது. அத்தகைய பெற்றோரின் குழந்தைகள், கல்வி சார்ந்து பெற்றோரின் உதவியைப் பெறமுடியாத காரணத்தால் நன்கு கல்வித் திறனை வெளிப்படுத்த முடியாமற் போவார்கள். இதனால் பள்ளிகளிலிருந்து கல்வியைத் தொடர முடியாமல் இடைநிற்றலுக்கு அவர்கள் கட்டாயப் படுத்தப்படுவார்கள். பாடத்திட்டம் என்பது மாணவர்களுக்காக மட்டுமே வடிவமைக்கப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் பாடத்திட்டத்தைப் பயிற்றுவிப்பார்கள். பெற்றோர்களுக்கென்று பாடத்திட்டம் எதுவும் தயாரிக்கப்படக் கூடாது. டி.என்.இ.பி.யின் முன்மொழிவு மேல்தட்டு வர்க்கத்திற்கு மட்டுமே சாதகமான ஒன்று.

முதல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கென்று மூன்றுமாத சிறப்பு முகாம்

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, தமிழ்ச் சுருக்கப் பதிப்பின் பதின்மூன்றாம் பக்கத்தில் கூறுவதன்படி, முதல் வகுப்பில் பயிலும் அனைத்து மாணவர்களும் மூன்று மாதகால சிறப்பு முகாம் திட்டத்தில் கட்டாயம் பங்கேற்க வேண்டும். முதலாம் வகுப்பில் படிக்கிற ஒரு குழந்தை, எங்கோ தொலைவிலுள்ள இடங்களில் அமைத்து நடத்தப்படும் அத்தகைய சிறப்பு முகாம்களில் பங்கேற்குமாறு

எப்படி அனுப்பப்பட முடியும்? இது நடைமுறையில் நிச்சயம் சாத்தியப்படாது. இது பள்ளிகளிலிருந்து இடைநிற்போரின் எண்ணிக்கையையே அதிகரிக்கச் செய்யும்.

3, 5, 8 ஆம் வகுப்புகளின் மாணவர்களுக்கு மாநிலக் கணக்கெடுப்புத் தேர்வுகள்

இப்போதைய நடைமுறையில் 8-ஆம் வகுப்பு வரையிலும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களுக்கு தொடர், முழுமையான மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு, அவர்கள் வகுப்பில் நிறுத்தி வைக்கப்படாமல் மேல்வகுப்பிற்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். இந்தத் திட்டம் மாணவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் நடுவே அழுத்தத்தைக் குறைப்பதாக இருக்கிறது. மாநில அளவில் 3,5,8ஆம் வகுப்புகளுக்குத் தேர்வுகளை நடத்த டி.என்.இ.பி. முன்மொழிந்துள்ள பரிந்துரை, பள்ளி மாணவர்களுக்கு மிகமிகக் கடினமானதாயிருக்கும். மேலும், 9ஆம் வகுப்பிலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு பருவ முறை (செமஸ்டர்) தேர்வுகளை நடத்துவதற்காக வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை (பத்தி-4.9.5.) முன்மொழிந்துள்ளது, வெளியே தெரிவிக்கப்படாத, மறைமுக குறிக்கோளுடன் அமைந்திருக்கிறது. உயர்கல்வி செமெஸ்டர் முறையும் கூட, விவாதத்திற்குரிய ஒன்றாகவே உள்ளது. அத்தகைய ஒரு செமெஸ்டர் முறை, இடைநிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு மிக அதிக அழுத்தம் தரும் முறையாகவே இருக்கும். பள்ளிகளில் இருந்து இடைவிலகும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை இது மேலும் அதிகரிக்கும்.

தனித் தேர்வு வாரியம் என்ற பெயரில் கல்வி முறையில் பெருவணிக நிறுவனங்கள்

பள்ளிக்கல்வித் துறை மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் போன்று அரசாங்கத்தைப் பிரதிநிதித் துவப்படுத்தும் அமைப்புகளால் தேர்வுகள் நடத்தப்படுவதுண்டு. ஆனால், டி.என்.இ.பி. சொல்லுகிறபடி பார்த்தால் மூன்று தேர்வு அதிகார அமைப்புகள் இருக்கப்போவதாகத் தெரிகிறது. அவை: மத்திய அரசு; மாநில அரசு; மற்றும் தனித் தேர்வு வாரியம். ஒரு தனித்தேர்வு வாரியம் ஏன், எப்படி

9 முதல் 12ஆம் வகுப்புகளின் மாணவர்களுக்கு எட்டு செமஸ்டர் தேர்வுகளை நடத்தப் போகிறது? ஒவ்வொரு மாணவரின் கல்விப்புல வேலையிலும் தேர்வு என்பது தீவிரமான, பிரதானமான, இறுதி மதிப்பீடு ஆக அமைகிறது. இது ஆசிரியர்களால் மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டுமே தவிர, அயலார்களால் நடத்தப்படக் கூடாது.

10 இலட்சம் ஆசிரியர்கள் பணியிடங்களை நிரப்புவது பற்றி எந்த ஆலோசனையும் இல்லை.

வரைவு அறிக்கையின் 115வது பக்கம், பத்து இலட்சம் ஆசிரியர்கள் பணியிடங்கள் காலியாக இருப்பதைப் பற்றி பேசுகிறது. ஆனால், அவற்றை நிரப்புவது பற்றி வரைவு தேசிய கல்விக் கொள்கை எந்தவித ஆலோசனையையும் முன்வைக்கவில்லை. இந்தப் பணியிடங்களை நிரப்புவதற்குப் பதில், உள்ளார்ந்த மறைமுக நோக்கங்களுடன் தன்னார்வலர்கள், இசை ஆசிரியர்கள், சமூக ஊழியர்கள் ஆகியோரைப் பள்ளிகளில் நியமனம் செய்வதைப் பற்றியே பேசுகிறது.

பத்தி 2.7. சொல்கிறது : “தகுதித் தேர்ச்சி பெற்ற தன்னார்வலர்கள் (நாடு முழுவதிலும் இருந்து பணி ஒய்வு பெற்ற ஆசிரியர்கள், இராணுவ அதிகாரிகள், அருகமைந்துள்ள பள்ளிகளில் இருந்து மிகச்சிறந்த மாணவர்கள், மற்றும் சமூகத் தன்னுணர்வு மிக்க ஆர்வம் நிறைந்த கல்லூரிப் பட்டதாரிகள் போன்றோர்) தேசியப் பயிற்றுனர் திட்டம் மற்றும் குறைதீர் பயிற்றுனர் உதவியாளர்கள் திட்டம் ஆகியவற்றில் இணைவதற்குப் பெரும் எண்ணிக்கையில் தேர்வு செய்யப்படுவார்கள். இவர்கள் ஊதியமின்றிப் பணியாற்றும் அடிப்படையில், கல்வியாண்டிலும், கோடை காலத்திலும், நாட்டுக்கும், சமூகங்களுக்கும் சேவை செய்யும் நோக்குடன் இவர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள். மரபார்ந்த (உள்ளூர் சமூகத்திலிருந்து சக மாணவர் பயிற்றுனர்கள், ஊதியம் பெறும் பயிற்றுனர் உதவியாளர்கள் போன்றோர்), மற்றும் தன்னார்வ ஆசிரியர்கள் – ஆகிய இரு வகையிலும் மேற்கண்ட ஒவ்வொரு திட்டமும் தனக்கென ஒரு பணிவழிவகையைப் பெற்றிருக்கும். இவ்விரு வகைப் பணிவழிகளும் மிக உயரிய விதத்தில் உற்சாகப்படுத்தப்படும்...” – தன்னார்வலர்கள்

என்ற பெயரில் இந்துத்துவா இலட்சியவாதிகள் கல்வி நிலையங்களுக்குள் நுழைவதற்கு வழி வகுக்கும் விதத்தில் இந்த முன்மொழிவு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

கிராமப் புறப் பள்ளிகளை மூடுதல்

பக்கம் 161-இல் பத்தி 7.1.2. கூறுகிறது : “மக்கள்தொகை நிரவல், சாலை இணைப்பு வசதிகள், ஏனைய உள்ளூர்க் காரணங்களைப் பொறுத்து, பள்ளி வளாகங்களில் உள்ளூர்ப் பள்ளிகளைக் குழுவாக இணைப்பது பற்றி தனித்தனியாக மாநில அரசுகளே முடிவெடுக்க வேண்டும்; அது அவர்களைப் பொறுத்தது... “இது, நாடு முழுவதிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான பள்ளிகளை மூடுவதற்கே இட்டுச் செல்லும்.

ஆசிரியர்களின் பதவி உயர்வுகள்

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, ஆசிரியர்களின் பணிச் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வுகளை வழங்குமாறும், அவர்களின் பணி அனுபவத்தையோ – பணிமூப்பு வரிசையையோ கணக்கில் கொள்ளாமல் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியரால் பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் முன்மொழிகிறது. இது, பரிசீலனையில் பாரபட்சமான, முற்சாய்வான முடிவுகளுக்கு இட்டுச்செல்லக்கூடும்.

உயர் கல்வி

கலைக் கல்லூரிகளில் சேர்வதற்கு நுழைவுத் தேர்வு அவசியம்.

கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளின் மாணவர் சேர்க்கைக்கு தேசிய அளவில் நுழைவுத்தேர்வு நடத்துவது என்பது ஓர் அபாயகரமான முயற்சி. உயர்கல்விப் படிப்புகளுக்கு மாணவர்களின் எதிர்காலத்தையே இது முத்திரையிட்டு

முடக்கும். மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கு நீட் மூலம் மாணவர் சேர்க்கை நடைபெறுவதைப் போல, கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளில் பட்டப் படிப்புகளுக்கு மாணவர்களைத் தேர்வு செய்ய, தேசிய அளவிலான நுழைவுத் தேர்வை தேசியத் தேர்வு முகமை (National Testing Agency) நடத்தும் என்று வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை முன்மொழிகிறது. இந்த தேசிய நுழைவுத்தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்கள் மட்டுமே இந்தியாவில் உள்ள கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளில் பி.ஏ., பி.காம்., பி.எஸ்சி. மற்றும் பிற படிப்புகளில் சேர்க்கை அனுமதியைப் பெற முடியும். இப்போது கல்லூரிகள் நேரடியாக மாணவர்களை அனுமதிக்கின்றன. இந்த தேசிய நுழைவுத் தேர்வு மாணவர்களுக்கு கடும் சிரமங்களைக் கொண்டுவரும். மேலும், வணிகரீதியில் தனிப்பயிற்சி மையங்கள் காளான்களைப் போல அதிகரிப்பதற்கு இது வகை செய்யும். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 246-ன் கீழ், மாணவர் சேர்க்கை உள்பட பல்கலைக் கழகங்களின் ஒழுங்காற்று முறைப் பொறுப்பு மாநிலத்தின் கடமை. மாநில அரசும், மாநில அரசினால் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களும் மாநிலத்தில் உள்ள கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக் கழகங்களிலும் மாணவர் சேர்க்கைக்கான தகுதி மற்றும் சேர்க்கை நடைமுறைகளைத் தீர்மானித்து நடைமுறைப்படுத்த கட்டாயம் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். இந்த உரிமை மத்திய கல்வி அதிகாரிகளால் பறித்துக் கொள்ளப்படப் போகிறது. இது அரசியலமைப்புச் சட்ட விதிகளுக்கு எதிரானது. தி.மு.க. அரசு, தொழிற் கல்லூரிகளின் மாணவர் சேர்க்கைக்கான நுழைவுத் தேர்வுகளை ஒழித்தது. கல்வி நிலையங்களில் மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இடங்களுக்கு மத்திய அரசின் நுழைவுத் தேர்வுகளைத் திணிப்பதை தி.மு.க. அரசு தொடர்ச்சியாக எதிர்த்து வந்திருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு அரசுக்குரிய மாணவர் சேர்க்கை இடங்களுக்கு தேசிய திறனறி ஆணையம் நுழைவுத் தேர்வுகளை நடத்துவதை தி. மு.க. எதிர்க்கிறது.

உயர் கல்விக் கட்டமைப்பை உடைத்து நொறுக்குதல்

இப்போது கல்லூரிகள் பல்கலைக் கழகங்களுடன் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. மாணவர்களுக்குப் பட்டங்களை மட்டுமே பல்கலைக் கழகங்கள் வழங்குகின்றன. பாடத் திட்டங்களை உருவாக்கவோ, மாணவர்களுக்குப் பட்டங்களை வழங்கவோ கல்லூரிகளுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, கல்லூரிகளே பாடத் திட்டங்களை உருவாக்கவும், மாணவர்களுக்குப் பட்டங்களை வழங்கவும் செய்யலாம் என்று ஆலோசனை வழங்கியுள்ளது.

இதுநாள் வரையிலும் பாடத்திட்ட உருவாக்கத்திற்கும், பட்டங்களை வழங்குவதற்கும் பல்கலைக்கழகங்களே அதிகாரம் படைத்திருந்தன. தேசிய அளவிலான அமைப்புகளால் சான்றளிக்கப்பட்டிருப்பதால், பல்கலைக் கழகப் பட்டங்கள் உயர்கல்விப் படிப்புகளுக்கும், வேலைகளில் நியமனங்களுக்கும் தேசிய, சர்வதேசிய அங்கீகாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.

மாணவர்களுக்குப் பட்டங்களை வழங்க கல்லூரிகள் அனுமதிக்கப்படும் பட்சத்தில் அது தீவிரமான பல பிரச்சனைகளை உருவாக்கும். அத்தகைய பட்டங்களுக்கு தேசிய, சர்வதேசிய அங்கீகாரத்தையும், சான்றளிப்பையும் பெறுவதென்பது மிகத் தீவிரமான ஒரு பிரச்சனையாகும். அது, பட்டதாரிகளின் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளையும், வேலை வாய்ப்புகளையும் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாக்கும். இது பட்டப்படிப்புகளில் இடைநிற்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கச் செய்யும். மேலும் வேலையில்லாமை, தகுதிக்குறைவான வேலைவாய்ப்பு போன்ற பிரச்சனைகளையும் உருவாக்கும்.

நம்பிக்கையளிக்காத வேலை வாய்ப்புகள்

வரைவு அறிக்கையின் பத்தி-10.4. கூறுகிறது: “பல்கலைக்கழகங்கள், தமக்கென்று இணைப்புக் கல்லூரிகள் எவற்றையும் இனி பெற்றிருக்காது. (தற்போது) இணைக்கப்பட்டுள்ள எல்லாக் கல்லூரிகளும் பட்டங்கள் வழங்கும் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளாகக் கட்டாயம் (3வது வகை) வளர்ச்சி மேம்பாட்டை 2032-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அடைந்துவிட வேண்டும்; அல்லது, அவை ஏற்கெனவே இணைப்புப் பெற்றிருந்த பல்கலைக் கழகத்துடன் முற்றிலுமாக ஒன்றிக் கரைந்துபோக வேண்டும் ; அல்லது அவற்றின் அளவில் அவையே பல்கலைக் கழகங்களாக வளர்ச்சி மேம்பாட்டைப் பெற்றுவிட வேண்டும்.... இவ்வாறாக, 2032ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இணைப்புகளை வழங்கும் பல்கலைக் கழகங்களோ அல்லது இணைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளோ இருக்காது. இந்தியா முழுவதிலும் தற்போது சுமார் 40,000 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இவையனைத்தும் பட்டங்களுக்கான சான்றிதழ்களை வழங்கும் பட்சத்தில், வேலை வாய்ப்புகளை அளிக்கும் நிறுவனங்களால் சான்றிதழ்களின் உண்மைத் தன்மையைக் கண்டறிய முடியாது. போலியான சான்றிதழ்கள் பெறப்படுவதற்கான சாத்தியங்களும் உள்ளன. மேலும், இன்றைய நிலையில், ஊரகப் பகுதிகளின் மாணவர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்து பட்டங்களைப் பெறுகின்றனர்; எனவே அவை அவர்களின் வேலை வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கவும், அவற்றை பிரகாசிக்கச்செய்யவும் நிச்சயம் முடியும். இதற்கு நேர்மாறாக, கல்லூரிகளால் வழங்கப்படும் பட்டச் சான்றிதழ்கள் மாணவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறுவதில் அத்தகைய உதவிகரமான பங்கினை வகிக்க முடியாது. இது அவர்களின் எதிர்காலத்தை நிச்சயம் இருள் சூழ்ந்ததாகவே ஆக்கும். (பத்தி - 10.13.)

உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தல்

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை அறிக்கையின் 9, 10வது அத்தியாயங்கள், மிகப் பெரிய, பன்முகப் பாடப்பிரிவுகளைக் கையாளும் பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் கல்லூரிகளைக் கொண்ட ஓர் உயர்கல்வி அமைப்பை நோக்கிய நகர்வை முன்மொழிகின்றன. மூன்று வகையான நிறுவனங்களைக் கொண்டதாக அந்த அமைப்பு இருக்கும்: அவை, ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக் கழகங்கள், கற்பித்தல் பல்கலைக் கழகங்கள், மற்றும் கல்லூரிகள். இந்தக் கொள்கை, 5,000 மாணவர்களுக்கு மேல் பயிலும் பெரிய நிறுவனங்களை மட்டும் நீடிக்க வைத்து கொண்டு, மற்ற எல்லாச் சிறிய நிறுவனங்களையும் மூடிவிடும்படி நேரடியாகப் பரிந்துரை செய்வதாக இருக்கிறது. இந்தக்கொள்கை கூறுகிறபடி, 150 முதல் 300 வரையிலான எண்ணிக்கையில் ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகங்கள்; 1000 முதல் 2000 வரையிலான கற்பித்தல் பல்கலைக்கழகங்கள்; மற்றும் 5,000 முதல் 10,000 கல்லூரிகள் மட்டும் இருக்க அனுமதித்தால் போதுமானது. கல்லூரிகள் 5,000 + மாணவர்களையும், பல்கலைக் கழகங்கள் 25,000 + மாணவர்களையும் அனுமதித்து சேர்த்துக் கொள்ளும். அறிக்கை மிகத் துணிவுடன் கூறுவது என்னவெனில், இத்தகைய நிறுவன எண்ணிக்கைக் குறைப்பு நடவடிக்கைகளின் விளைவாக 40,000 என்ற இப்போதைய எண்ணிக்கை, 10,000, அதாவது கால் பங்கு ($\frac{1}{4}$) நிறுவனங்கள் மட்டுமே கல்வியில் பன்முகப்பாடப் பிரிவுகளிலும், ஆராய்ச்சிப் படிப்புகளிலும் அவற்றுக்கான அணுகுமுறையை உறுதி செய்யப் போதுமானவை என்பதே. இந்த 10,000 நிறுவனங்கள் ஒட்டுமொத்த நாட்டின் உயர்கல்வித் தேவைகளை நிறைவேற்றப் போதுமானவையல்ல. இப்போதைய நிலையில், தனியார் நிறுவனமோ அல்லது அரசு நிறுவனமோ, உள்ளூர் அளவில் அமைந்துள்ள சிறிய நிறுவனங்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரிவுகளில் இருந்து மாணவர்களைப் பதிவு செய்து சேர்ப்பதில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பங்கினை நிறைவேற்றுகின்றன. பெண்களைப் பொறுத்தவரை, அருகமைந்துள்ள உள்ளூர்க் கல்லூரிகளில்தான்

வழக்கமாக சேர்ந்து கொள்கிறார்கள். இந்த நிறுவன எண்ணிக்கைக் குறைப்பு என்பது, உயர் கல்வியில் சமூகரீதியாகவும், கல்வியிலும், பின்தங்கியுள்ள மற்றும் பட்டியலின சாதிகளின் மாணவர்கள் உயர் கல்வியில் சேரும் எண்ணிக்கையை வெகுவாகக் குறைத்து விடும்.

கல்லூரிகளை மூடுதல்

தமிழ்நாட்டின் முன்னாள் முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள், பள்ளிக்கல்வியையும், உயர்கல்வியையும் மேம்படுத்தினார். தி.மு.க.ஆட்சிக் காலத்தின்போது, ஊரகப் பகுதிகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் திறக்கப்பட்டன; அதன்மூலம், கிராமப் புறங்களின் மாணவர்கள் உயர்தரமான கல்வியைப் பெறுவதற்கு முடிந்தது. மேலும், தி.மு.க. அரசு, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பொறியியல் மற்றும் மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் திறந்ததன் மூலம் ஊரகச் சமுதாயத்திலிருந்து அதிக எண்ணிக்கையில் தொழில்நுட்பத் தேர்ச்சியாளர்கள் உயர்ந்து மேலெழ வாய்ப்பளித்தது.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை அறிக்கையின் பத்தி 9.8. மற்றும் பத்தி 10.14 ஆகியவற்றில் கட்டமைப்பு வசதிகள் குறைவாக உள்ள, கல்வித் தரம் குறைவாக உள்ள கிராமப்புறக் கல்லூரிகள் மூடப்படும் என்று தெரிவிக்கின்றன. அவற்றின் கட்டடங்கள், வயது வந்தோர் கல்வி மையங்களாகவும், நூலகங்களாகவும், தொழிற் பயிற்சி மையங்களாகவும் பயன்படுத்தப்படப் போகின்றன என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புறக் கல்லூரிகளை மூடுவது, இந்தியா கிராமங்களில்தான் வாழ்கிறது என்ற காந்தியக் கொள்கைக்கு ஒரு மரண அடியாக அமையும். கல்லூரிகளை மூடுதல் என்பது, கல்வியை ஜனநாயகமயப் படுத்துவதற்கு எதிரான ஒரு நடவடிக்கையாகும். கிராமப்புற இளைஞர்களின் கல்வி உரிமைகளை மறுத்து நிராகரிப்பதாகும்.

இவ்வறிக்கை மேலும் கூறுவது என்னவெனில், 2020-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்பு, இணைக்கப்பட்ட அறிவியல் மற்றும் கலைக் கல்லூரிகளைத் திறப்பதற்கு அனுமதிகள் வழங்கப்பட மாட்டாது என்பதே. இது மாணவர்களைக் கடுமையாகப் பாதிப்பதுடன் இந்தியாவின் உயர்கல்வித் துறை வளர்ச்சி மேம்பாட்டினையும் பாதிக்கும்.

பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவை ஒழித்தல்

இவ்வரைவு அறிக்கை மேலும் கூறுகையில், தற்போது நடைமுறையில் உள்ள பல்கலைக்கழக மானியக்குழு போன்ற, கல்விப்புல ஒழுங்காற்று முறை அமைப்புகள் ஒழிக்கப்படப் போகின்றன என்கிறது. உயர்கல்வி மானியங்கள் குழு என்ற அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்று அது ஆலோசனை சொல்கிறது. யு.ஜி.சி போன்ற, ஜனநாயகப்பூர்வமான நிபுணத்துவம் வாய்ந்த புகழ்பெற்ற உயர்கல்வி நிறுவன அமைப்புகளை ஒழிப்பது என்ற இத்தகைய முன்மொழிவு, தேசியக் கல்வியமைப்பு முறையிலேயே பன்முகப் பிரச்சனைகளை உருவாக்கும்.

மருத்துவக் கல்வி

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, பத்தி 16.2.1. கூறுகிறது: “இந்தியாவில் தொழில் நிபுணத்துவக் கல்விக்கான ஒரு முழுமையான கண்ணோட்டம் கொண்ட திட்டத்தை ராஷ்ட்ரீய சிக்ஷா ஆயோக் அமைப்பு தொடங்கி வைக்கும்”.

மருத்துவம் மற்றும் இதர தொழில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த படிப்புகளை மையப்படுத்தும் நிலைக்கே இட்டுச்செல்லும். மருத்துவக் கல்வியில் சர்வாதிகாரப் போக்கிற்கு இது வழியமைத்துத் தரும்.

வரைவு தேசியக் கல்விகொள்கை, பத்தி 16.4.2., “ஆசிரியர் பற்றாக்குறை பன்முகப்பட்ட வழிகளில் நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது... தனியார் துறையிலிருந்து

திறன்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல், கடல் கடந்து வாழும் ஆராய்ச்சி யாளர்களை அழைத்தல், இன்ன பிற...” இந்தியா முழுவதிலும் இலட்சக்கணக்கான தொழில் நிபுணர்கள் வேலையில்லாமலோ அல்லது குறை வேலைவாய்ப்புடனோ இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை வழங்குவதைப் பற்றியோ, அவர்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதைப் பற்றியோ, அவர்களை முறையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வது பற்றியோ துளியும் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆனால், டி.என்.இ.பி., தனியார்துறை ஆசிரியர்களையும், வெளி நாடுகளில் உள்ள இந்தியர் அல்லாத ஆராய்ச்சி அறிஞர்களையும் உற்சாகப் படுத்துவதையும், அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதையும் பரிந்துரைக்கிறது. வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, பத்தி-16.5.1., தொழில் நுட்பக் கல்விக்கான கட்டணம் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறது: “கல்வி நிறுவனங்களுக்கு தங்களுடைய சொந்தப் பாடப் பிரிவுகளை முன்னெடுக்க உதவும் வகையில் தன்னாளுகை நிலையை வழங்குவதற்கு முனையும் உத்வேகத்துடன், தொழில்நுட்பப் பாடப் பிரிவுகளுக்கான கட்டண விகிதங்களைத் தீர்மானிப்பது, அரசு மற்றும் தனியார் ஆகிய இருவகை கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் அவற்றின் மேலாண்மைக் குழுவின் முடிவுக்கே விடப்படும்.”

இது பொருளாதார ரீதியில் பலவீனமாக உள்ள மாணவர்களுக்கு, குறிப்பாக ஒ.பி.சி., எஸ்.சி., எஸ்.டி. மாணவர்களுக்கு அவர்களின் கல்வி வாய்ப்பை மறுப்பதாக அமைகிறது. இங்கு ஓர் உண்மையைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும்: தமிழ்நாடு, கேரளா, புதுச்சேரி போன்ற மாநிலங்களில், அரசு ஒதுக்கீட்டு இடங்கள் மற்றும் சுயநிதி மருத்துவக் கல்லூரிகளின் நிர்வாக ஒதுக்கீட்டு இடங்களுக்கான கட்டண விகிதங்கள், அந்தந்த மாநில அரசுகளால் நியமிக்கப்படும் “கட்டண நிர்ணயிப்புக் குழு” வினால்தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

இந்தப் பொறியமைவின் மூலம், சுயநிதி மருத்துவக் கல்லூரிகளின் “எல்லா இடங்களுக்கும் நூறு சதவீத அளவுக்கு “கட்டணங்கள் நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன! இந்த முறையின் காரணமாக, நூறு சதவீதம் மாணவர்களும் பயன்பெற முடிகிறது. ஆனால், சில கல்லூரிகள் சட்டவிரோதமாக அதிகக் கட்டணம் வசூலிப்பதுண்டு; அதைத் தடுக்க, “அதிகக் கல்விக் கட்டண வசூலிப்பைத் தடை செய்யும் சட்டம்” போன்ற சட்டங்களின் மூலம் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள முடியும். இதற்கு முரணாக, வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, “எல்லா இடங்களுக்கும் எவ்வித உச்ச வரம்பும் இல்லாமல் தங்கள் விருப்பம் போல் “கட்டணத்தை நிர்ணயிக்க கல்லூரி நிர்வாகங்களுக்கு ஒட்டு மொத்த தன்னாட்சி சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை வழங்குகிறது. இது ஒ.பி.சி., எஸ்.சி., எஸ்.டி. மற்றும் பொருளாதார ரீதியாகப் பலவீனமான பிற பிரிவுகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களை மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர அனுமதி பெறமுடியாமல் தடை செய்துவிடும். சமூக நீதிக்கு இது முற்றிலும் எதிரானது.

இப்போதைய நிலையில், எல்லா அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகள் மற்றும் நிறுவனங்களுக்கு ஒரே சீரான கட்டணம் அரசினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாடு எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழுள்ள எல்லா அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கும் கட்டண விகிதத்தில் எவ்வித வேற்றுமையும் கிடையாது. டி.என்.இ.பி. அறிக்கையின்படி, அரசு மற்றும் தனியார் ஆகிய இருவகைக் கல்லூரிகளுக்கும் தனித் தனியான, வெவ்வேறு கட்டண விகிதங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக் கூடும். இது ஒரு பிற்போக்குத்தனமான நடவடிக்கை! ஏழைகள், பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய மக்கள் பிரிவுகளிலிருந்து வரும் மாணவர்கள் மிகவும் மோசமான அளவுக்குப் பாதிப்படைவார்கள். இந்த வரைவு அறிக்கையின் காரணமாக, தனியார் கல்லூரிகள் மட்டுமல்லாமல், அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளும் தமது கதவுகளை இந்த மாணவர்களுக்கு இடமளிக்காமல் மூடிக்கொள்ள வகை செய்கிறது.

தொழில் நுட்பக் கல்விக் கட்டண விகிதம் பற்றி, இந்த அறிக்கை, பத்தி 16.5.1., கூறுகிறது: “...அரசு மற்றும் தனியார் இரு வகைக் கல்வி நிறுவனங்களின் நிர்வாகங்களுக்கும் தொழில்நுட்பக் கல்விப் பிரிவுகளுக்குரிய கட்டண விகித நிர்ணயம் அவரவர் விருப்பத்திற்கு விடப்படும். எவ்வாறாயினும், அவரவருக்குரிய சமூகப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவர்கள் கடமைப் பட்டுள்ளனர். சமுதாயத்தில், சமூக ரீதியிலும், பொருளாதார ரீதியிலும் பின்தங்கியுள்ள மக்கள் பிரிவுகளின் மாணவர்களுக்குக் கல்வி உதவித் தொகைகளை வழங்குவதற்கும் அவர்கள் கடமைப்பட்டவர்கள். மாணவர் சேர்க்கைக்கு அனுமதி பெற்றுள்ள மாணவர்களுள் 50% பேர் ஏதோ ஒரு வகையில் கல்வி உதவித் தொகையைப் பெற்றாக வேண்டும்; இவர்களுள் குறைந்தபட்சம் இருபது சதவிகிதம் பேராவது முழு கல்வி உதவித் தொகை பெற்றாக வேண்டியது கட்டாயம்.

இந்தப் பத்தியில், மாணவர்களுக்குக் கல்வி உதவித் தொகையை வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு, கல்லூரிகளின் நிர்வாகங்களுக்கு மாற்றித் தரப்படுகிறது; அரசாங்கம் தன்னுடைய பொறுப்பைக் கை கழுவி விடுகிறது. இந்த அறிக்கை, மாணவர்களுக்குக் கல்வி உதவித் தொகைகளை வழங்க வேண்டிய பொறுப்பை ஒரு சமூகக் கடமையாக தனியார் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களுக்கு விதிக்கிறது. அந்தக் கடமைகளை குறிப்பிட்ட நிறுவனங்கள் கட்டாயம் நிறைவேற்றித் தரும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? இந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கு, ஏனைய மாணவர்களிடமிருந்து மேலும் அதிகக் கட்டணங்களை இந்த நிறுவனங்கள் வசூலிக்கும். மாணவர்களுக்குக் கல்வி உதவித் தொகைகள் வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு, மத்திய – மாநில அரசுகளுக்கே உரியது. “குறைந்த பட்சம் இருபது சதவீத மாணவர்களுக்கு முழு கல்வி உதவித் தொகை” என்ற நிபந்தனை மிகவும் குறைந்த அளவே; ஆனால், முழு கல்வி உதவித் தொகை என்ற அம்சத்தின் அளவை எது

நிர்ணயிக்கும் என்பதிலும் ஒரு தெளிவான வரையறுப்பு இல்லாமல் புரிந்து கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது.

“சேர்க்கை அனுமதி பெற்ற மாணவர்களுள் 50% பேருக்கு “எதோ ஒரு வகையான” கல்வி உதவித்தொகை என்ற சொல்லாடலின் சரியான வரையறுப்பு என்ன என்பதிலும் தெளிவற்ற விதத்தில் அறிக்கையின் வாசகம் அமைந்துள்ளது. கல்லூரிகள் தானடித்த மூப்பாக அவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாக என்ன தோன்றுகிறதோ அந்த மிகக் குறைந்த தொகையை வழங்குமாறு நிர்ணயித்துக் கொள்ள இது வகை செய்கிறது. இது, கல்வி உதவித் தொகை வழங்குவதற்கான அடிப்படைக் குறிக்கோளையே தோற்கடித்து விடும் வகையில் உள்ளது; மேலும், மிகப் பெரிய எண்ணிக்கையில் மாணவர்கள் பெரும் விரக்தியில் ஆழ்ந்து போவதற்கும் காரணமாகிவிடும்.

இத்துடன், கல்வி உதவித் தொகைகள் பெறுவதற்கான தகுதிகளை நிர்ணயிக்கும் அம்சங்களும் மாறுபடுகின்றன. ‘சமூக ரீதியிலும், கல்வி சார்ந்தும் பின்தங்கிய’ நிலையில் இருப்பவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதற்குப் பதில், ‘சமூக ரீதியிலும், பொருளாதார ரீதியிலும் பின்தங்கியிருப்பவர்கள்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது, உள்நோக்கத்துடன், மறைமுகமான திட்டத்துடன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது! இவ்வாறு, “கல்வி சார்ந்த ரீதியில் பின்தங்கிய” என்ற வார்த்தைகள், “பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய” என்ற வார்த்தையால் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருப்பது அரசியலமைப்புச் சட்ட விரோதமானது. இது சமூக நீதிக் கே எதிரானது. இந்த அறிக்கையின் பத்தி 16.5.1.-இல் குறிப்பிடுவதன் மூலம், சமூக நீதி என்பது அபாயத்தில் இருக்கிறது என்பது உறுதிப்படுகிறது.

அறிக்கையின் பத்தி 16.5.2. கூறுகிறது : “... புதிய நிறுவனங்களின் நிறுவுகை மற்றும் உள்கட்டமைப்பை முன்னேற்றுவதிலும் - கற்றல் மூல வளங்களிலும் நிதியை முதலீடு செய்தல் - ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை, அவை

தொடர்பான முடிவுகளுக்கு வழிகாட்டும் அதி முக்கியமான கொள்கை என்பது சமத்துவ ரீதியில் அணுகுமுறை என்பதே. ..” ஆனால், பிரிவு 16.5.1., மேற்கண்ட பத்திக்கு முரண்பட்டதாக உள்ளது. கொள்கையளவில், கல்வி உதவித்தொகை வழங்குவது அரசின் கைகளில் இல்லாமற் போவதால், தரமான தொழில்நுட்பக் கல்வி அனைவருக்கும் கிடைப்பதற்கான சமத்துவ அணுகுமுறையையே அது தோற்கடித்து விடுகிறது.

அறிக்கையின் பத்தி 16.8.—இல் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது : “தற்போது நடைமுறையில் உள்ள ‘சிலோ’க்களில் இருக்கிற மருத்துவக் கல்வி, இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஒன்றாக இருப்பதால், ஒன்றிணைந்த விதத்தில் மருத்துவ அறிவியல் சட்டகத்தில் மருத்துவக் கல்வியை வழங்குவது என்பதை இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக ஆக்குகிறது. தொழில்நுட்பத்திறன் பெற்ற டாக்டர்கள், செவிலியர்கள், துணை மருத்துவ உதவியாளர்கள் போன்றோர் குறிப்பான மருத்துவ நுணுக்கங்களுடன் சேர்ந்து பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த மருத்துவக்கல்வி பெறுவதை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் மருத்துவ நலக் கல்வி கட்டாயம் அமைய வேண்டும். ..”

நவீன உலகளாவிய அறிவியல் பூர்வமான மருத்துவம், சான்றாதாரங்களின் அடித்தளத்தில் அமைந்திருப்பதாகும்; அது மக்களின் பன்முகத் தேர்வு விருப்பங்களின் பெயரால் நீர்த்துப் போகுமாறு ஆக்கப்படக் கூடாது. இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு மருத்துவ முறையும் அதற்கே உரிய ஒரு தனித் தன்மையைப் பெற்றிருக்கும்.

வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கையால், இத்தகைய மருத்துவ முறைகளை நவீன மருத்துவத்துடன் ஒன்றிணைப்பதைப் (அவை ஒவ்வொன்றும் தனித் தன்மை வாய்ந்த கருதுகோள்களின் அடித்தளத்தில் அமைந்தவை) பற்றிய முன்மொழிவு தரப்படுகிறது. இது, நவீன அறிவியல்பூர்வமான மருத்துவத்தின்

தரத்தையும், பண்புகளையும் பாதிக்கும். போலி மருத்துவ அறிவியல்களையும், அறிவியல்பூர்வமாக நிரூபணம் செய்யப்படாத வழிமுறைகளை யும் கற்பிப்பதற்கும், நடைமுறையில் பின்பற்றுவதற்கும் வழியமைத்துக் கொடுக்கும்.

நவீன அறிவியல்பூர்வமான மருத்துவக் கல்வியில் தெளிவற்ற, மூடுமந்திரத்தன்மையில் அமைந்த கருதுகோள்களையும், இலட்சியங்களையும் உள்புகுத்துவதால் நவீன அறிவியல் பூர்வமான மருத்துவக் கல்வியை நீர்த்துப் போகச்செய்யும் அபாயம் இருக்கிறது.

இவ்வறிக்கை, பத்தி 16.8.1. சொல்கிறது: “எல்லா எம்.பி.பி.எஸ். பட்டதாரிகளும் அவசியமான முறையில் கட்டாயம் பெற்றிருக்க வேண்டிய திறன்கள் : (1) மருத்துவத் திறன்கள்; (2) நோயறியும் திறன்கள்; (3) அறுவை சிகிச்சைத் திறன்கள்; (4) அவசர சிகிச்சைத் திறன்கள் - கட்டாய சுழற்சி முறை உள்ளரங்கப் பயிற்சி - இப்போது அறவே இல்லாமல் போய்விட்ட ஒரு முறை, மீண்டும் அறிமுகம் செய்யப்படும்; மேலதிக கடினத் தன்மையுடனும், ஆற்றல் மிக்க விதத்திலும், செயற்திறன்மிக்க வகையிலும் இது நடைமுறைப்படுத்தப்படும்.

இவ்வறிக்கை பரிந்துரைப்படி, பொதுவான ஒரு EXIT தேர்வு நடத்தப் படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது; இது மேற்கண்ட நான்கு நோக்கங்களுக்கும் முற்றிலும் முரணானது. முதுநிலை மருத்துவப் படிப்புகளுக்கான அனுமதிக்குரிய நுழைவுத் தேர்வாகவும், அயல்நாட்டு மருத்துவப் பட்டதாரிகளுக்கான இனங்கண்டறியும் தேர்வாகவுமே இந்த எக்சிட் தேர்வு நடத்தப்படுகிற காரணத்தால், மாணவர்கள் முதலாம் ஆண்டிலிருந்தே எக்சிட் தேர்வுக்கான தயாரிப்பில் ஈடுபடத் தொடங்கி விடுவார்கள். மாணவர்கள், பரந்தும் ஆழ்ந்தும் ஆய்வுகளில் கவனம் குவிக்க மாட்டார்கள்; பரந்து விரிந்த மருத்துவ அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அவர்கள் மேற்கண்ட மருத்துவ இயல்,, அறுவையியல், நோயறிதல், அவசர சிகிச்சைத் திறன்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்! இது,

மருத்துவர்களின் தரம், நிபுணத்துவம் ஆகியவற்றைப் பாதிக்கும். சுழற்சி முறையில் கட்டாய உறைவிட உள்ளரங்கப் பயிற்சி இப்போது நடைமுறையில் இல்லாமற் போய்விட்டதாக இந்த அறிக்கை கூறுகிறது. இது உண்மையல்ல! மருத்துவப் பயிற்சியில் CRRI பயிற்சி என்பது முதுகெலும்பு போன்றது.

சில தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் போதுமான அளவுக்கு நோயாளிகள் இருப்பதில்லை. எல்லா அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும், உள்ளரங்கப் பயிற்சியாளர்கள் முறையாக MCI நிபந்தனைகளின்படி பயிற்றுவிக்கப் படுவதில்லை. அவர்களின்மீது திணிக்கப்படும் பல வேலைகள் அவர்களுக்குத் தொடர்பற்றவையாக உள்ளன. அவர்கள் MNA, FNA மற்றும் (துணை மருத்துவ) செவிலியர்களின் பணிகள் ஆகியவற்றைச் செய்து தீர வேண்டியுள்ளது. தீவிரமான சுரண்டல் அங்கு நடைபெறுகிறது. இந்தக் காரணங்களினால் உள்ளரங்கப் பயிற்சியாளர்கள், பொருத்தமான மருத்துவக்கல்வி ஆலோசனைகளைப் பெறவோ, அனுபவ ரீதியில் நிபுணத்துவத்தை அடையவோ வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டவர்கள் ஆகின்றனர். இன்னும் சில இடங்களில், உள்ளரங்கப் பயிற்சியாளர்கள் பயிற்சி பெறுவதற்குப் பதில், முதுநிலை மருத்துவக் கல்விக்குரிய நுழைவுத் தேர்வுக்காகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய குறைகள் பொருத்தமான குறைதீர் நடவடிக்கைகளால் சரி செய்யப்படக் கூடியவையே. ஆனால், இதற்கு EXIT தேர்வு ஒரு தீர்வே அல்ல.

அறிக்கையின் பத்தி-16.8.2. பின்வரும் ஆலோசனையை முன் வைக்கிறது: “எம்.பி.பி.எஸ். படிப்புகளின் முதலாம் ஆண்டு அல்லது இரண்டாம் ஆண்டுகளில் எல்லா அறிவியல் பட்டதாரிகளுக்கும் ஒரு பொதுவான பயிலுதல் காலகட்டமாக வடிவமைக்கப்படும். அதற்குப் பிறகு, அவர்கள் எம்.பி.பி.எஸ்., பி.டி.எஸ்., நாசிங் அல்லது பிற சிறப்பு நிபுணத்துவப் படிப்புகளைத் தேர்வு செய்து படிக்கத் தொடங்கலாம். குறிப்பிட்ட மருத்துவ முறைகளில் கவனங் குவிக்கும்

பாடப் பிரிவுகள், மருத்துவப் பன்முகத் தன்மையின் அடித்தளத்தில் அமைந்த பொதுவான அடிப்படைப் படிப்புகளைத் தொடர்ந்து பயிற்றுவிக்கப்படும். மேலும் பல்வேறு மருத்துவ முறைகளுக்கிடையே இணைப்புப் பாலமாக அமையும் வகையில் விருப்பத் தேர்வுப் படிப்புகள் உற்சாகமூட்டப்படும்.

இப்போது, எம்.பி.பி.எஸ். மாணவர்களுக்கான முதல் ஆண்டுப் பாடத்திட்டம், ஒரு எம்.பி.பி.எஸ். மருத்துவரின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது; மேற்கொண்டு எதிர்கால சிறப்பு நிபுணத்துவம் பெறுதல் தேவைகளுக்கு ஏற்பவும் மாணவரைப் பொறுத்து அமையும். செவிலியர் மருத்துவ மாணவர்களுக்கான முதலாம் ஆண்டுப் பாடத்திட்டம் ஒரு செவிலியர் எப்படி உருவாகியிருக்க வேண்டுமோ அதற்கேற்ப அமையும். இவை ஒன்றோடொன்று போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாதவை. இத்தகைய பாடத்திட்டம் பொதுவானதாக அமையும்பட்சத்தில், மருத்துவக்கல்வியின் தரம் வீழ்ச்சியடையும். மருத்துவ முறைகளில் பன்முகத்தன்மையைப் பின்பற்றுவதற்காக ஆயுஷ் மற்றும் நவீன அறிவியல்பூர்வமான மருத்துவக் கல்விக்கான பொதுவான பாடத்திட்டம் உருவாக்குவது என்கிற சிந்தனை, நவீன அறிவியல்பூர்வமான மருத்துவக் கல்வியை நீர்த்துப்போக வைக்கும்; அதனுடைய தொடர் வளர்ச்சி மேம்பாட்டையும், முன்னேற்றத்தையும் பாதிக்கும். தொன்மை யான மருத்துவ முறை, வேத மருத்துவம், யோகா, இன்ன பிற பெயர்களில் போலி மருத்துவ அறிவியல் முறைகளை உள்புகுத்துவதற்கு வழி வைப்பதாகவே அமையும். இது, இந்தியாவில் நவீன அறிவியல் மருத்துவ முறையின் அறிவியல்பூர்வ, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மேம்பாட்டை மிக மோசமான விதத்தில் பாதிக்கும்; இந்திய மக்களையும் இது பாதிக்கும். இந்திய மக்கள், தங்களின் பல்வேறு நோய்களுக்கு அறிவியல் பூர்வமான, தொழில்நுட்ப ரீதியில் முன்னேறிய மருத்துவ சிகிச்சைகளைப் பெற முடியாமல் தடுக்கப்படுவர். இந்தப் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த மருத்துவக் கல்வி என்கிற கருதுகோள், ஒரு பிற்போக்குத்தனமான அடிவைப்பு; இது பாரதிய ஜனதா கட்சி தலைமை

வகித்து வழிநடத்தும் தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசின் “இந்துத்துவா தத்துவார்த்த” த்தின் காரணமாகவே அறிமுகம் செய்யப்படுகிறது.

இணைப்புப் பாடங்களின் படிப்புகள், மருத்துவ சேவைகளையும், மருத்துவக் கல்வியின் தரம் மற்றும் பண்புகளைப் பாதிக்கும். இது போலி மருத்துவ சிகிச்சைக்கான உரிமை கோரலுக்கும், நவீன அறிவியல்பூர்வமான மருத்துவத்தின் நீர்த்துப் போதலுக்கும், டி.என்.இ.பி. யில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி மருத்துவ சிகிச்சைகளில் பன்முகத்தன்மைக்கும் இட்டுச்செல்லும்.

அறிக்கையின் பத்தி 16.8.3. EXIT தேர்வு குறித்து பின்வருமாறு கூறுகிறது: “NEET தேர்வைப் போன்றுதான் இந்த EXIT தேர்வும் எம்.பி.பி.எஸ். படிப்புக்கான ஒரு பொதுவான நுழைவுத் தேர்வாக அறிமுகம் செய்யப்படுகிறது. ஒரு பொதுவான EXIT தேர்வு, எம்.பி.பி.எஸ். படிப்புக்காக அறிமுகம் செய்யப்படப் போகிறது. (இது, தேசிய மருத்துவக் குழு மசோதாவில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலோசனையின்படி) இந்தத் தேர்வு, முதுநிலை மருத்துவப் படிப்புகளுக்கான நுழைவுத் தேர்வாகவும் இரட்டைப் பாத்திரம் வகிக்கப் போகிறது. இந்த EXIT தேர்வு, எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பின் நான்காம் ஆண்டின் முடிவில் நடத்தப்படப் போகிறது. எனவே மாணவர்கள் அவர்களின் கல்விக்காலகட்டத்தின் முடிவில், ஒரு தனியான, போட்டித் தன்மை வாய்ந்த நுழைவுத் தேர்வு எழுத வேண்டிய சமையிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகின்றனர்...”

ஏற்கெனவே நீட் தேர்வு, மருத்துவக் கல்வி மாணவர் சேர்க்கையில் மாநிலங்களின் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்டு விட்டது. நீட் தேர்வின் காரணமாக, மாநிலக் கல்வி வாரிய பாடத்திட்டம், தமிழ்மொழி வழி, அரசுப் பள்ளிகள், மற்றும் ஊரகப் பகுதிப் பள்ளிகள் ஆகியவற்றில் பயிலும் மாணவர்கள் மிக மோசமான வகையில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இது சமூக நீதிக்கு எதிரானது. இந்தச்சூழலில், டி.என்.இ.பி. இப்போது EXIT (NEXT-NATIONAL EXIT TEST) தேர்வுக்குப்

பரிந்துரை செய்துள்ளது. இது சமூக நீதிக்கும், மாநிலங்களின் உரிமைகளுக்கும், இந்தியாவின் கூட்டாட்சி முறைக்கும் எதிரானது. இந்திய மருத்துவக் குழுவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள மருத்துவக் கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்கள், மாநில மற்றும் மத்திய அரசின் பல்கலைக்கழகங்கள், அல்லது, மாநில மற்றும் மத்திய அரசுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் நடத்தும் பல கடினமான தேர்வுகளினூடே தேறி வெளியேறுகிறார்கள். அதன் பிறகு, அவர்களின் மீது ஏன் ஓர் EXIT தேர்வு திணிக்கப்பட வேண்டும்? கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள மருத்துவக் கல்வி, பல தேர்வுகள் போன்றவை அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பாடப் பிரிவின்போது பயன்படுத்தப்படுவது - எல்லாமே EXIT தேர்வினால் அர்த்தம் இழக்கிற விதத்தில் விடப்படுகின்றன.

EXIT தேர்வு என்பது, “ தேர்வுகள் நடத்தும் தனியார் முகமைகள்” எனையோ அவற்றுக்கு உதவும் வகையிலேயே, மேலதிக இலாபங்கள் சம்பாதிக்க உதவும் வகையில் அமையப் போகிறது. தேர்வுகள், இலாபம் சம்பாதிக்கும் வர்த்தகப் பொருள்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏற்கெனவே கூறப்பட்டபடி, ஓர் ஒற்றைத் தேர்வு, ஒரு மருத்துவரின் தரத்தை உறுதி செய்துவிட முடியாது. மருத்துவர் ஒருவரின் தரத்தை உறுதி செய்வதற்குப் பின்வரும் நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டும்: மருத்துவ அறிவியலில், தொழில் நுட்பத்தில் தொடர்ந்து வாழ்நாள் நெடுகப் பயிற்சி பெறுதல்; போதுமான அளவுக்கு நவீன வசதிகள் மற்றும் திறன்மிக்க மருத்துவக்குழு ஆகியவற்றுடன் மேம்பட்ட வேலை நிலைமை கள்; அவர்களின் அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பத் திறன்களை சமகாலத்துக்குரிய வகையில் நவீனமாக மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு; மற்றும் ஆசிரியர்களால் வழி காட்டப்படுதல்.

ஓர் ஒற்றைத் தேர்வு, மருத்துவர் ஒருவரின் தரத்தை உறுதி செய்து கொள்ளப் போதும் என்பது ஒரு தொன்மக் கதைதான். இறுதியாண்டுத் தேர்வு

அல்லது எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பின்போது நடத்தப்படும் ஒரு தேர்வு என்பது தேர்ச்சியளிக்கும் தேர்வுதான். ஒரு தேர்ச்சியளிக்கும் தேர்வை, ஒரு போட்டித் தேர்வாக மாற்றுவது (முதுநிலை மருத்துவக் கல்விக்கான அனுமதிக்கு நடத்தப்படும் நுழைவுத்தேர்வு) என்பது ஏராளமான குழப்பங்களுக்கும், ஊழல்களுக்கும், கொந்தளிப்புகளுக்கும் இட்டுச் செல்லும். நான்காம் ஆண்டின் இறுதியில் EXIT தேர்வு (நெக்ஸ்ட்) நடத்தப்படும் பட்சத்தில், அது முதுநிலை மருத்துவப் படிப்புகளுக்கான நுழைவுத் தேர்வின் பங்கினை ஆற்றப்போகும் பட்சத்தில், மாணவர்கள் எம். பி. பி.எஸ். படிப்பின் முதலாம் ஆண்டிலிருந்தே இந்தத்தேர்வுக்குத் தயாராகத் தொடங்கிவிடுவார்கள். மேலதிகம் பரந்து விரிந்த மருத்துவ அறிவைப் பெறும் பொருட்டு ஒட்டுமொத்தமான வாசிப்புப் பழக்கம் வீழ்ச்சியடையும். முதுநிலைப் பட்டயப் படிப்புகள் இனிமேல் இருக்காது

இந்த அறிக்கையின் பத்தி 16.8.7. கூறுகிறது : “மும்பையில் உள்ள உடற்கூறு மருத்துவர்கள், அறுவை சிகிச்சை மருத்துவர்களுக்கான கல்லூரியால் வழங்கப்படும் பட்டயப் படிப்பு போன்ற பட்டயக் கல்விப் பயிற்சிகள் நாடு முழுவதும் முன்னெடுக்கப்படும். இடைநிலையில் சிறப்பு நிபுணத்துவம் பெற்ற மருத்துவர்களைப் போதுமான எண்ணிக்கையில் உருவாக்க உதவும் வகையில் இது நடைமுறைப் படுத்தப்படும்.”

இந்த வகைப்பட்ட படிப்புகள் குழப்பங்களையே ஏற்படுத்தப் போகின்றன. மத்திய அரசாங்கம் ஏற்கெனவே பட்டயப் படிப்புகளை ஒழிப்பது என்ற முடிவை எடுத்து அதை நியாயப்படுத்தவும் செய்தது மத்திய அரசு. அப்படியிருக்கையில், மறுபடியும் எதற்கு பட்டயப் படிப்புகளைத் தொடங்க வேண்டும்? இது மருத்துவ முதுநிலைப் படிப்புகளில் தனியார் நிறுவனங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தவே உதவும்.

இந்த அறிக்கை - பத்தி 13.8.1. கூறுகிறது: எல்லா ஒழுங்காற்று நிறுவனங்களும் அதாவது, NCTE, AICTE, MCI, BCI ஆகியவை அவற்றின்

ஒழுங்காற்றுமுறைப் பணிகள் அனைத்தையும் மத்திய நிறுவனமான NHERA-விடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டும். இதுதான் இனி உயர்கல்விக்கான ஒற்றை ஒழுங்காற்று முறை அமைப்பாக இருக்கும். மேற்கண்ட நிறுவனங்கள் தொழில்முறை தரநிர்ணய அமைப்புகளாகத் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளலாம்.

அறிக்கையின் இந்தப் பரிந்துரை தொழில்நுட்பக் கல்வியின் அனைத்து ஜனநாயக நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் காலத்திலிருந்து அகற்றி விடும். தொழில் நுட்பக் கல்வியில் அதிகாரத்துவம் மற்றும் மத்தியப்படுத்துதல் எதிர்காலத்தில் நாசகரமான விளைவுகளையே ஏற்படுத்தப் போகிறது. இது இந்துத்துவா தத்துவார்த்தத்தை தொழில் நுட்பக் கல்வியில் திணிப்பதற்கே இட்டுச் செல்லும். பெருவணிக நிறுவனங்கள், இந்தியாவில் தொழில் நுட்பக்கல்வி முறையையே சூழ்ந்து கொண்டு கபளீகரம் செய்வதற்குத்தான் இது வழிவகுக்கும்.

சட்டக் கல்வி

இந்த அறிக்கை சொல்கிறது: சட்டக் கல்வியின் பாடத்திட்டம் மக்களின் கலாச்சாரம் மற்றும் மரபுகளின் அடிப்படையில் அமைய வேண்டும் என்றும், இந்திய இலக்கியங்களிலும் தொன்மவியலிலும் சட்ட நிறுவனங்களின் வரலாறும், தர்மம், அதர்மத்தின் மீது போர் தொடுத்து வெற்றி கண்டதும் பெருமளவில் இடம்பெற்றிருப்பதாகக் கூறுகிறது (16.7.2.)

மேற்கண்ட இந்தக் கூற்றுக்கு என்ன பொருள் என்றே புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் ஒருவர் தவிக்க நேரும். ஆயிரத்து நூறு அல்லது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தொன்மையான இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கப் பட்டுள்ளவாறு கலாச்சார, மரபார்ந்த, சமூக நிலைமைகளின் உள்ளடக்கங்களின் அடித்தளத்தில் அமைந்த சட்டக் கல்வியை அங்கீகரிப்பது தான் இதன் நோக்கம் என்றால், நாம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் பின்னோக்கிப் பயணித்தாக வேண்டியிருக்கும். சட்டக்கல்வியை இன்றைய சூழலுக்கு ஏற்ப முன்னோக்கிக்

கொண்டு போவதற்குப் பதில், அதிலும் உலகமே இன்று ஒரு கிராமம் என்கிற நிலைக்கு வந்துவிட்ட நடப்பு வளர்ச்சி மேம்பாட்டு நிலைகளுக்கு ஏற்ப கொண்டுபோவதற்குப் பதில் மேற்கண்ட பரிந்துரை முன்வைக்கப்படுகிறது. முதல்,மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்குப் பின், அவற்றின் விளைவாக நாடுகளின் கழகம், ஐக்கிய நாடுகள் சபை, மற்றும் ஐ.நா. சிறப்பு நிபுணத்துவ நிறுவனங்களான ஐ.எல்.ஓ. (சர்வதேசத் தொழிலாளர் அமைப்பு), சர்வதேச நிதியம், ஐ.சி.ஜே., மனித உரிமைகள் ஆணையம், இன்னபிற அமைப்புகள் எல்லாம் நிறுவப்பட்டு நடப்பில் உள்ளன. இவை ஆயிரக்கணக்கான மரபொழுங்குகள், சமீபத்திய சர்வதேச விதிகள் - நடைமுறைகள் ஆகியவற்றுக்கு உரிய சட்ட வரம்புகளை நிர்ணயிப்பதில் உதவி வருகின்றன. அவை ஒவ்வொரு நாளும் மாறிக் கொண்டும், வளர்ந்து மேம்பாடு அடைந்து கொண்டும் வருகின்றன.

இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை, சட்டக் கல்வியை உலகளாவிய வகையில் போட்டித்திறன் கொண்டதாக ஆக்கப் போவதாக பாராட்டத்தக்க குறிக்கோளை பிரகடனம் செய்திருக்கும் அதே சமயம், அதற்கான தீர்வுக்கு தொன்மையான காலத்திற்குத் திரும்பப் போக வேண்டும் என்கிற ஆலோசனையை முன்வைத்திருப்பது, சுய முரண்பாட்டுத் தன்மையுடனும், சுயமுரண் மோதல் தன்மையுடனுமே அமைந்திருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, இந்த அறிக்கை தொன்மையான தொன்மங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள, விவாதிக்கப்பட்டுள்ள, பரப்புரை செய்யப்பட்டுள்ள தர்மம் - அதர்மம் என்கிற கருத்தாக்கங்களிலிருந்து பெறப்படும் கருத்துகளைக் கொண்டு சட்டக் கல்வியை வலிமைப் படுத்த வேண்டும் என்று பேசுகிறது.

தொன்மவியல் என்ற வார்த்தை, ஒரு குறிப்பிட்ட கலாச்சாரம் அல்லது மதம் சார்ந்த மரபுத் தொகுப்பில் உள்ள மொத்தத் தொன்மைக்கதைகளின் ஒட்டு மொத்தத் தொகுதியையும், அவற்றின் தொன்மத்தையும் ஆராய்வதை விளக்குகிறது.

தொன்மங்கள் என்பவை, பொதுவாக அறியப்படாத சில நடைமுறைகள், நம்பிக்கைகள், ஆகியவை தொடர்பான கதைகள். குறிப்பாக மதம் சார்ந்த சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றுடன் இணைந்தவை. இந்த அம்சம் நமக்கு, மிக முக்கியமான, தொடர்விளைவான கேள்விகளை எழுப்புவதாக அமைகிறது. எந்த மதத்தின் தொன்மத்தை நாம் எடுத்துக் கொள்வோம்? சமணம், பவுத்தம், இந்துத்துவம் – ஆகியவை எல்லாமே கி.மு. முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே நடைமுறையில் இருந்து வந்துள்ளன என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் மேற்கண்ட கேள்விக்கு என்ன பதில்? எவ்வாறாயினும், இது அபத்தமான ஒன்றாகவும், கேலிக்குரியதாகவும் தோன்றுகிறது. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் வகையில், உலகளாவிய போட்டித் திறன் உடையதாக சட்டக் கல்வியை நவீனமான சமகாலத்துக்கு ஏற்றதாக மாற்றுவதற்கு, மூல ஆதார வளமாக தொன்மையான இலக்கியத்தையும், தொன்மவியலையும் தேடி அடைவது என்பது மேற்கண்ட எதிர்வினையையே உண்டாக்கும்.

மேலும், உலகம் தழுவிய முறையில், நீதிமாண்களால் அறியப்பட்ட சட்டங்களின் தொகுப்பு, மரபார்ந்ததாக இருக்கிறது; சமூக நடைமுறைகள் நடப்பு சமூகத் தேவைகளின் மீது உருவாகின்றன; சட்டம் வழக்குகளால் பின்வாங்கிப் பலவீனமடைகிறது. தர்மம், அதர்மம் அல்லது தார்மிக ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலோ, அல்லது தொடர்பிலோ சட்டங்கள் உலகில் எந்த இடத்திலும் உருவாக்கப்பட்டதில்லை; அவற்றுக்கு அற நெறிகளில் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு இடமுண்டு என்ற போதிலும்கூட! தார்மிக ஒழுக்கம் என்பது தொடர்புடைய நாட்டின் சமூகத்தின் கலவையைப் பொறுத்து அதைச் சார்ந்துள்ள காலத்தின் கருதுகோள் என்ற உண்மையை ஒருவர் பார்க்கத் தவறக்கூடாது. இது, பெரும்பான்மையான இனங்களில் தனது வேரினை மதம்சார்ந்த நம்பிக்கையிலேயே கொண்டிருக்கும். இங்கு மனத்திற் கொள்ள வேண்டிய உண்மை என்னவெனில், ஒரு குறிப்பிட்ட

காலத்தின் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் தார்மிக அறம் என்பது வேறொரு காலகட்டத்தில் அல்லது வேறொரு மதத்தில் அதே அறமாக இருக்காது.

தார்மிக அறம் அல்லது தர்மம் என்பதை சட்டத்தின் உள்ளடக்கமாக அல்லது சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான மூல வளமாகக் கொள்வதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முற்பட்டால் அது நாசகரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதில் போய் முடியும். தர்மா என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு எதைச் சுட்டுகிறதெனில், இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை மனுதர்மத்தைப் பரப்புரை செய்வதாக இருப்பதையே.

தகஷீலத்திலும், நாளந்தாவிலும் கற்பிக்கப்பட்ட தத்துவத்தின் மீது சார்ந்து நிற்பதன் மூலமும், சாணக்கியரின் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் அவர் எழுதியிருக்கும் எழுத்துகளின் மீது சார்ந்து நிற்பதன் மூலமும் இந்த வரைவு தேசியக் கல்விக் கொள்கை தனது நம்பிக்கையை அவற்றின் மீதே கொண்டிருக்கிறது.

ஜனநாயகம் மற்றும் மனித உரிமைகள் ஆகியவை மிக சமீபத்திய வளர்ச்சி மேம்பாட்டு அம்சங்கள்; கடந்து போன சில நூற்றாண்டுகளில் இனங் காணப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அம்சங்கள். மேலதிகமாக, அர்த்தசாஸ்திரம் அல்லது மனுஸ்மிருதி ஆகியவற்றின் கருதுகோள்கள், ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளுக்கும் - மனித உரிமைகளின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கும் விரோதமானவை. இவ்வாறாக, மேற்கண்ட உண்மைகளின் வெளிச்சத்தில், இந்த வரைவு அறிக்கை, அடிப்படையிலேயே ஒரு குழப்பத்துடன் அமைந்துள்ளது போல் தோன்றுகிறது. இந்த வரைவுக் கொள்கை சட்டக்கல்வியை மீள் உருக்கொடுத்து நெறிப்படுத்த முயலும். அதேவேளையில், சட்டத் தொழில், நீதியியல் நிர்வாகம் மற்றும் நீதி வழங்கல் பொறியமைவு ஆகியவற்றின் கலவைக்குள் சிக்கிக்கொண்டு தவிக்கிறது.

அறிக்கையின் பத்தி 16.7. மற்றும் பத்தி 16. 7.1.- ஆகியவை சட்டக்கல்வி தொடர்பாகப் பேசுகின்றன; அவை எவ்விதக் குறைதீர் நடவடிக்கைகள் குறித்தும் எதுவும் கூறாமல் மவுனம் சாதிக்கின்றன. இது ஒரு பிரகடனம் அல்லது அரசியல் முழுக்கம் அல்லது அலங்காரமான மொழியில் கவச்சியாக எழுதப்பட்ட ஓர் அறிக்கைக்கு மேலாக ஏதுமற்ற ஒன்று.

தவறான எடுத்துக்காட்டுகளை முன்வைத்தல்

வரைவு அறிக்கையில், சர்வதேச அளவில் புகழ்பெற்ற பல்கலைக் கழகங்களான ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகம், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகம், ஹார்வர்ட் பல்கலைக் கழகம், இன்ன பிறவற்றை முன்மாதிரிப் பல்கலைக் கழகங்களாக எடுத்துக்காட்டினால், நாம் அதை வரவேற்று மகிழ முடியும். ஆனால், பத்தி 9.1., மற்றும் 10.15. ஆகியவை தக்ஷீலம், நளந்தா பல்கலைக் கழகங்களை எடுத்துக்காட்டுகளாக முன்வைக்கின்றன. அதோடு நளந்தா, தக்ஷீலம் ஆகிய பல்கலைக் கழகங்களை நவீன இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கான முன்னேற்றத்திற்குரிய இலட்சிய முன்மாதிரிகளாக பிரகடனம் செய்கின்றன. நளந்தா, தக்ஷீலம் ஆகியவற்றின் பாடத்திட்டங்கள் 2000 ஆண்டுகாலப் பழைமையானவை என்பதுடன், நவீன அறிவியல் பரிசோதனைக்கு முன் நிற்க முடியாத அளவுக்குக் காலாவதியாகிப் போனவையும் கூட.. மேலும், உயர்சாதி மாணவர்கள் மட்டுமே அந்தப் பல்கலைக் கழகங்களில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவற்றில் சேர்வதற்கு, மிகப் பெரும்பான்மையானவர்கள் அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

ஆகவே, நவீன இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் தக்ஷீலம், நளந்தா பல்கலைக் கழகங்களின் வகை மாதிரியைப் பின்பற்றி செயல்பட வேண்டும் என்ற ஆலோசனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது.

பல்கலை கழக நிர்வாகத்தில் இரட்டைத் தலைமை

தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள ஆட்சிக்குழுவை ஒழித்துவிட்டு, ஆட்சி வாரியம் அமைக்க பரிந்துரைக்கிறது. இந்த வரைவு அறிக்கை, துணை வேந்தர்தான் தலைமை செயல் நிர்வாக அலுவலராக இருப்பார் என்று கூறுகிறது. ஆனால், பல்கலைக்கழகத்தின் அதிகாரிகள், பணியாளர்கள் ஆகியோரை பணிநியமனம் செய்யும் அதிகாரம், மற்றும் பல்கலைக்கழகத்தின் பணிகளை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரம் ஆகியவை ஆட்சி வாரியத்தின் தலைவரிடமே தரப்பட்டுள்ளது.(17.1) இது பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் இரட்டை தலைமையை உருவாக்கி குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும்.

சிண்டிகேட் அமைப்பை ஒழித்தல்

அறிக்கையின் பத்தி 17.1.-ன்படி, பல்கலைக் கழகங்களில் இதுநாள் வரையிலும் வெற்றிகரமாகச் செயல்பட்டு வந்துள்ள சிண்டிகேட் அமைப்பு ஒழிக்கப்படப் போகிறது. அந்த அமைப்பின் இடத்தில், ஆட்சி வாரியம் என அழைக்கப்படப் போகும் ஓர் அமைப்பு புதிதாக உருவாக்கப்படப் போகிறது. தொடக்க நிலையில், இந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் எவ்வாறு நியமிக்கப்படுவார்கள் என்பது விளக்கப்படவில்லை. ஆனால், ஆட்சி வாரியம் அமைக்கப்பட்ட பின்பு, அதே அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் புதிய உறுப்பினர்களைக் கண்டறிந்து அவர்களை ஆட்சி வாரியத்தின் உறுப்பினர்களாக சேர்த்து கொள்வார்கள். மேலும், அந்தக் குழுமத்தின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள், வேறு எந்த ஓர் உறுப்பினருக்கு எதிராகவும் தீர்மானம் நிறைவேற்றவும் - அவரை உறுப்பினர் பொறுப்பிலிருந்து நீக்கவும் முடியும். இந்தச் செயல்முறையை வாரியத்தின் தலைவர் முன்னெடுக்க வேண்டும். இது, வாரிய உறுப்பினர்களிடையே கோஷ்டி பூசலையும் - சண்டையையும் உருவாக்கும். உறுப்பினர்கள், வாரியத்தின் தலைவரைத் தேர்வு செய்ய முடியும்; அல்லது வெளியார் ஒருவரை வாரியத்தின் தலைவராக நியமிக்கக்கூட முடியும். இந்தநாள் வரை

உயர்கல்வி நிலையங்களில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்கள் தகுதி மற்றும் பணிமூப்பின் அடிப்படையில் பதவி உயர்வுகளைப் பெறுவதற்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். ஆனால், பத்தி 17.5 மற்றும் பத்தி 9.5 ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆசிரியர்கள் பதவி உயர்வு பெறுவதற்குத் தகுதியின் அடிப்படையில் மட்டுமே தேர்வு செய்யபடுவார்கள். பணிமூப்பு கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படாது. இது ஓரவஞ்சனைக்கும் ஊழலுக்கும் வழிவகுக்கும்.

மத்தியில் அதிகார குவிப்பு

இந்த வரைவு அறிக்கையின் பத்தி:18.5, தேசிய உயர்கல்வி ஒழுங்காற்று ஆணையம் நிறுவப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. UGC, AICTE, MCI, DCI ஆகிய உயர்கல்வி அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளை, இது ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. எந்த உயர்கல்வி அமைப்பும், மற்ற கல்வி நிறுவனங்களுக்கு ஆலோசனை மட்டுமே கூறலாம். ஆனால், ஒழுங்குபடுத்துதல் என்பது உயர்கல்வி நிறுவனங்களை மிரட்டுவதைப் போல் இருக்கிறது. இது உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் ஜனநாயக செயல்பாடுகளுக்கு எதிராக, மத்தியில் அதிகாரத்தை குவிக்கிறது.

தேசிய கல்வி ஆணையத்திற்கு அரசியல் தலைமை

இந்த வரைவு அறிக்கையில், கல்வியின் மொத்த அமைப்புகளையும் ஒன்றுபடுத்தி, மத்தியில் அதிகாரக் குவியலை கொண்டு வருவதற்காக, பிரதமர் தலைமையில் தேசிய கல்வி ஆணையம் தொடங்கப்படும். கல்வி தொடர்பான எல்லா முக்கிய முடிவுகளையும் இந்த ஆணையமே எடுக்கும்.

தேசிய தேர்வு முகமை, பொதுக் கல்வி மன்றம், உயர்கல்வி நிதியுதவி ஆணையம், தேசிய ஆராய்ச்சி அமைப்பு, தேசிய உயர்கல்வி ஒழுங்காற்று அமைப்பு ஆகிய இவைகள் எல்லாம், தேசிய கல்வி ஆணையத்தின் அறிவுரைப்படி செயல்பட வேண்டும். கல்வி தொடர்பான பாடத் திட்டம், மதிப்பீடு, ஒழுங்குபடுத்துதல் ஆகிய

எதுவும் மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் இல்லை. அரசிலமைப்பு சட்டத்தின் அடிப்படைத் தன்மைக்கு எதிரான - கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை மீறுகின்ற இதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

தேசிய கல்வி ஆணையமே, கல்வியின் உயரிய அமைப்பாக இருக்கும். பிரதமர் தலைமையில் இந்த ஆணையம் செயல்படுவதால், மத்திய அரசின் ஒரு அமைப்பாகவே இது செயல்படும். இந்த ஆணையத்தில், நிதிஆயோக் துணைத் தலைவரும், சில மத்திய அமைச்சர்களும் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள். இது கூட்டாட்சித் தத்துவத்திற்கு பேரிடியாகும்.

பத்தி-18.4.2-ன்படி உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் மாநில அரசு நிர்வாக ரீதியாக தலையிட முடியாது. இது மாநில சுயாட்சிக்கு எதிரானது.

தேசிய கல்விக் கொள்கை – 2019 வரைவு

அறிக்கையை திரும்பப் பெறுக.

தேசிய கல்விக் கொள்கை – 2019 வரைவு அறிக்கை, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் – கூட்டாட்சி தத்துவத்திற்கும் – சமூக நீதிக்கும் எதிரானது. இந்தியாவின் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்திற்கான கருத்துகளை இவ்வறிக்கை பரிந்துரைக்கவில்லை.

வாணாசிரம தர்மத்தையும் – சாதி கட்டமைப்பையும் பாதுகாக்கவே மறைமுகமாக அது விரும்புகிறது. அது சமத்துவத்திற்கு எதிரானது. அது ஜனநாயகம் – மதச் சார்பின்மை – சோசலிசம் – சகோதரத்துவம் – சமத்துவம் – சுதந்திரம் ஆகியவற்றின் மேன்மையை எடுத்துக் கூறவில்லை.

மாநில அரசிடம் உள்ள கல்வி தொடர்பான அதிகாரங்களை, மத்திய அரசுக்கு மாற்ற முயற்சிக்கிறது. இந்தியாவின் கிராமப்புற மக்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் கல்வி உரிமைகளுக்கு எதிராக உள்ளது. கிராமப்புற பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள், பல்கலைக் கழக மானியக்குழு மற்றும் பல கல்வி நிறுவனங்களை மூடுவதைப் பற்றி அது கருத்து தெரிவிக்கிறது.

இந்த அறிக்கை முன்மொழியும் மாற்று அமைப்புகள் மிகவும் ஆபத்தானதாகவும் – மோசமானதாகவும் உள்ளன. தேசியம் மற்றும் மக்களின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை கருத்தில் கொள்ளாமல், குலக் கல்வித் திட்டத்தை கொண்டு வருவதையே குறிக்கோளாக கொண்டுள்ளது. இந்தி மற்றும் சமஸ்கிருத திணிப்பிற்கு முயற்சிக்கிறது. அது கல்வி வளர்ச்சிக்கு இடையூறானதாகும்.

மேற்கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளின் அடிப்படையில், அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிரான – மாணவர்களுக்கு எதிரான – மக்களுக்கு எதிரான, தேசிய கல்விக் கொள்கை – 2019 வரைவு அறிக்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கடுமையாக கண்டித்து, அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

எனவே, இந்த வரைவு அறிக்கை திரும்பப் பெறுமாறு மத்திய பா.ஜ.க. அரசை தி.மு.க. வலியுறுத்துகிறது. மேலும், பொதுப் பட்டியலில் உள்ள கல்வியை, மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றிட நடவடிக்கை எடுத்திட வேண்டுமென மத்திய பா.ஜ.க. அரசை, தி.மு.கழகம் கேட்டுக் கொள்கிறது.

ஒப்புகை

வரைவு தேசிய கல்விக் கொள்கை – 2019 பற்றிய தங்களது கருத்துக்களை தெரிவித்த கீழ்க்கண்ட கல்வியாளர்கள், சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் தி.மு.க. தன்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

1. முனைவர் சாதிக், முன்னாள் துணைவேந்தர், சென்னை பல்கலைக் கழகம்
2. முனைவர் வி.வசந்திதேவி, முன்னாள் துணைவேந்தர், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்
3. முனைவர் ஜெதீசன், முன்னாள் துணைவேந்தர், பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்
4. முனைவர் சபாபதி மோகன், முன்னாள் துணைவேந்தர், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்
5. முனைவர் தங்கராஜ், முன்னாள் துணைவேந்தர், பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்
6. முனைவர் கல்யாணி அன்புச்செல்வம், முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக் கழகம்
7. முனைவர் ஜானகி, முன்னாள் துணைவேந்தர், அன்னை தெரசா பல்கலைக் கழகம்
8. முனைவர் ஆ.இராமச்சந்திரன், அறிவியலாளர், அண்ணா பல்கலைக் கழகம்.
9. பேராசிரியர் க.கருணாநந்தன், முன்னாள் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர், சென்னை பல்கலைக் கழகம்.
10. முனைவர் பெர்னாட்சாமி, கல்வியாளர்
11. முனைவர் சூசன் எட்வர்டு
12. முனைவர் முருகன் பக்கிரிசாமி, தமிழ்நாடு கல்வி ஆராய்ச்சிக் கழகம், சென்னை.
13. முனைவர் வேலுத்தம்பி, மூத்த அறிவியலாளர்.

14. திரு. ஏ.வி.ஐவஹர்.
15. திரு. பாலாஜி கலியபெருமாள்
16. திரு. முத்து அசோக்
17. திரு. கே. கௌதமன், கல்வியாளர்
18. திரு. ஷான் வேலு
19. புதிய குரல் – கல்வி ஆராய்ச்சிக் கழகம்
20. முனைவர் முருகன், செயலாளர், சென்னை பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் மன்றம்.

மேலும்

மின்னஞ்சல் அனுப்பிய நாற்றுக்கணக்காளோர்.